

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Stk/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015201146
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Prof. JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1015201146.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členiek senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, C. XX/B., XXX XX K., právne zastúpený: Mgr. JUDr. Zoltán Perhács PhD., Jelenec 353, 951 73 Jelenec, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-25/2015/OPK zo dňa 13.05.2015, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/152/2022-218 zo dňa 25. mája 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/152/2022-218 zo dňa 25. mája 2023 sa mení tak, že rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-25/2015/OPK zo dňa 13.05.2015 sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Sťažovateľovi sa voči žalovanému priznáva právo na náhradu trov konania pred správnym súdom, ako aj pred kasačným súdom.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Minister vnútra Slovenskej republiky personálnym rozkazom č. 28 zo dňa 12.02.2015 (ďalej aj ako „personálny rozkaz“) prepustil žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej aj ako „zákon č. 73/1998 Z. z.“) zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej aj ako „PZ“). V zmysle odôvodnenia personálneho rozkazu, žalobca v čase mimo výkonu služby na parkovisku čerpacej stanice OMV Zamarovce na diaľnici D1 v smere na Žilinu, najmenej v 3 prípadoch v dňoch 23.05.2014, 24.06.2014 a 21.07.2014 odkúpil od P. Q. U. a Z. M. N., a tak previedol na seba farebné kovy v celkovom množstve 408 kg tyčového cínu s označením 815L1100000-G bez obsahu olova a s obsahom striebra 4%, 313,4 kg tyčového cínu s označením UVH031 s obsahom olova a striebra 0% a 113,1 kg medi, v celkovej hodnote 24.024,31 eur. P. Q. U. a Z. M. N. predtým tento kov odcudzili z pracoviska (zo skladu spoločnosti Power one, s.r.o. Dubnica nad Váhom), pričom sa u cínu jednalo o nové, nepoužité cínové tyče zabalené v pôvodných baleniach ako boli dodané spoločnosťou Medeko Cast, s.r.o., Považská Bystrica, od ktorej spoločnosť Power one, s.r.o., Dubnica tieto nakupovala. Žalobca následne uvedené odkúpené farebné kovy so ziskom odpredal do spoločnosti Medeko Cast, s.r.o. pod menami osôb, ktoré neboli pri predaji prítomné a ani o ňom nevedeli, pričom ich osobné údaje zistil neoprávnenou lustráciou v informačnom systéme žalovaného, bez služobného dôvodu, alebo iným nezisteným spôsobom. V zmysle personálneho rozkazu - žalobca ako skúsený policajt s dlhoročnou praxou, ktorého základnou povinnosťou je odhaľovanie a objasňovanie trestnej činnosti, mal a mohol vedieť, že nakupoval tovar

pochádzajúci z protiprávnej činnosti spáchanej inou osobou, nakoľko sa nemohlo jednať o odpad, ale o nové nepoužité cínové tyče zabalené v pôvodných baleniach s označením spoločnosti Medeko Cast, s. r. o., Považská Bystrica, ktorá zabezpečovala ich dodávku pre spoločnosť Power one, s.r.o., Dubnica nad Váhom, odkiaľ boli odcudzené.

2. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočíva v zmysle personálneho rozkazu v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech opakovane vykupoval tyčový cín a med' od osôb, ktoré ich predtým odcudzili na svojom pracovisku a tieto následne so ziskom predával pod menami osôb, ktorých osobné údaje zistil nelegálnou lustráciou v informačnom systéme žalovaného alebo iným nezisteným spôsobom, a ktoré predaj - podľa ich výpovedí - nerealizovali, ani sa pri ňom nezúčastňovali. Žalobca pritom vzhľadom na stav tyčového cínu, jeho pôvodné balenie z výroby, označenie výrobným číslom, puncom a čiarovým kódom, ako aj vzhľadom na situáciu a okolnosti odkúpenia ako skúsený príslušník PZ (ďalej aj ako „policajť“) s dlhoročnou praxou mal a mohol vedieť, že tieto kovy pochádzajú z protiprávnej činnosti spáchanej inou osobou. O takej jeho vedomosti svedčí aj skutočnosť, že tieto kovy predával pod inými menami a snažil sa tak utajiť svoju totožnosť. Osobné údaje osôb, ktoré chcel uviesť ako predajcov ním odkúpeného cínu sa pokúsil získať aj od kolegu, ktorého požiadal o prefotenie preukazov totožnosti osôb, ktoré by tento (náhodou) predviedol alebo zaistil. Svoje sily a schopnosti teda nevynaložil na ochranu osobných údajov a majetku iných, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Nedodrжал ani služobnú disciplínu, keď sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ, alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. g/ a písm. h/ zákona č. 73/1998 Z. z.

3. Ponechanie žalobcu v služobnom pomere by podľa prvostupňového orgánu bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmov na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ. Požiadavka zodpovedného príslušníka PZ k rešpektovaniu právnych predpisov vyplýva z jeho právneho postavenia a predpokladá sa, že každý príslušník PZ v rámci svojho postavenia ich bude príkladne a striktné rešpektovať, tak ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísahe. Každý príslušník PZ má za svoje konanie väčšiu zodpovednosť a pri svojom povolani a profesii má byť svojím správaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom.

4. Žalovaný rozhodnutím č. KM-OLVS-25/2015/OPK zo dňa 13.05.2015 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“) rozklad žalobcu zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

5. Podľa žalovaného výsluchy svedkov objasnili skutkový stav, i keď priamo nepreukázali, či žalobca vedel o pôvode kúpeného tovaru. Nepriamo však jednoznačne poukazujú na to, že mal a mohol vedieť, že tento tovar pochádza z nekalej činnosti vzhľadom na jeho charakter a situáciu. Skutočnosť, že o tomto pôvode vedel, vyplýva podľa žalovaného z konania žalobcu, keď tovar ďalej so ziskom odpredával pod menami osôb, ktoré sa predaja vôbec nezúčastnili ani o ňom nevedeli, pritom osobné údaje niektorých osôb si zistil neoprávnené sám v informačnom systéme žalovaného a ďalšie sa pokúšal zabezpečiť si cestou kolegu, ktorého požiadal o prefotenie dokladov totožnosti osôb predvedených v inej veci. Je nepochybné, že predmetný tovar žalobca nakupoval s tým, aby ho so ziskom predal, čo ani sám nepoprel. Pritom ako policajťovi je zakázané vykonávať akúkoľvek zárobkovú činnosť (§ 48 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z.).

6. Žalovaný ďalej uviedol, že stanovisko príslušného odborového zväzu má iba odporúčací charakter, a nie je preto pre nadriadeného záväzná.

II. Konanie pred správnym súdom

7. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „správny súd“) rozsudkom č. k. 1S/152/2022-218 zo dňa 25. mája 2023 (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“) postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia vo veci prepustenia žalobcu ako príslušníka PZ zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Napadnutý rozsudok je v poradí druhým rozsudkom vydaným správnym súdom v prejednávanej veci po tom, ako bol prvý rozsudok krajského súdu - č. k. 5S/171/2015-113 zo dňa 5. júna 2018 (o zrušení napadnutého rozhodnutia a vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie) zrušený na základe kasačnej sťažnosti podanej žalovaným zrušený rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“ alebo „Najvyšší správny súd“) - sp. zn. 4Stk/10/2022 zo dňa 24. mája 2022 (ďalej aj „rozsudok sp. zn. 4Stk/10/2022“). V tomto skoršom rozsudku vo veci kasačný súd dal správne súdu - okrem iných - primárne pokyn (bod 79. skoršieho rozsudku vo veci) v rámci ďalšieho konania vo veci detailne vyhodnotiť dôkazy vykonané v administratívnom konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ a takto ustálené skutkové zistenia komparovať s odôvodnením žalobou napadnutých rozhodnutí, resp. s ich výrokovou

časťou. Zároveň - nestotožniac sa so skorším právnym posúdením veci zo strany krajského súdu - poukázal na to, že výsledky trestného konania bez ďalšieho nedopadajú na konanie o prepustenie príslušníka PZ zo služobného pomeru za predmetný skutok.

8. Z odôvodnenia preskúmaných rozhodnutí orgánov verejnej správy súd v novom konaní (resp. v napadnutom rozsudku) ustálil, že:

- žalobca služobnú povinnosť porušil zvlášť hrubým spôsobom tým, že nebol čestný a disciplinovaný, keď v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech opakovane vykupoval tyčový cín a meď od osôb, ktoré ich predtým odcudzili na svojom pracovisku a tieto následne so ziskom predával pod menami osôb, ktorých osobné údaje zistil nelegálnou lustráciou v informačnom systéme žalovaného alebo iným nezisteným spôsobom, a ktoré predaj podľa ich výpovedí nerealizovali, ani sa pri ňom nezúčastňovali. Žalobca pritom vzhľadom na stav tyčového cínu, jeho pôvodné balenie z výroby, označenie výrobným číslom, puncom a čiarovým kódom, ako aj vzhľadom na situáciu a okolnosti ich odkúpenia - ako skúsený príslušník PZ s dlhoročnou praxou - mal a mohol vedieť, že tieto kovy pochádzajú z protiprávnej činnosti spáchanej inou osobou. O takej jeho vedomosti svedčí aj skutočnosť, že tieto kovy predával pod inými menami a snažil sa tak utajiť svoju totožnosť. Osobné údaje osôb, ktoré chcel uviesť ako predajcov ním odkúpeného cínu sa pokúsil získať aj od kolegu, ktorého požiadal o prefotenie preukazov totožnosti osôb, ktoré by tento (náhodou) predviedol alebo zaistil. Svoje sily a schopnosti teda nevynaložil na ochranu osobných údajov a majetku iných, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol;

- žalobca nedodrжал služobnú disciplínu tým, že sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ, alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. g/ a písm. h/ zákona č. 73/1998 Z. z.;

- ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ. Požiadavka zodpovedného príslušníka PZ k rešpektovaniu právnych predpisov vyplýva z jeho právneho postavenia a predpokladá sa, že každý príslušník PZ v rámci svojho postavenia ich bude príkladne a striktné rešpektovať, tak ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha. Každý príslušník PZ má za svoje konanie väčšiu zodpovednosť a pri svojom povolani a profesii má byť svojim chovaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom.

9. Správny súd skonštatoval, že uvedený skutok bol v časti týkajúcej sa toho, že žalobca mal vedomosť o tom, že kupuje kradnutý tovar, základom konania proti nemu jednak v trestnom konaní a jednak v personálnom konaní. Poukázal tiež na to, že Okresný súd Trenčín rozsudkom sp. zn. 4T/4/2016 zo dňa 16.01.2016 (ďalej aj ako „rozsudok sp. zn. 4T/4/2016“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne - č. k. 2To/23/2018-1102 zo dňa 05.06.2018, žalobcu oslobodil spod obžaloby pre trestný čin zločinu podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v platnom znení (ďalej aj ako „Trestný zákon“), pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, nakoľko nebola relevantne preukázaná vedomosť obžalovaného (t. j. žalobcu v tomto konaní) o tom, že kupuje odcudzený tovar. Podľa správneho súdu - v zhode so skorším právnym názorom vyjadreným kasačným súdom v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 - je však konanie o prepustení zo služobného pomeru samostatným konaním, ide o personálne konanie, ktoré sa riadi ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z. z. a správny orgán ním zisťuje a preukazuje naplnenie podmienok prepustenia zo služobného pomeru, v tomto prípade podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z. Nie je možné ho zamieňať so samostatným trestným konaním, ktorým sa zisťuje, či sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Zdôraznil, že účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru - nie sú otázky jeho viny alebo nevin (v trestnoprávnom kontexte), ale otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru.

10. Správny súd uviedol, že výsledok personálneho konania, teda naplnenie zákonných podmienok prepustenia, nie je ani závislý od výsledku trestného konania. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí totiž nutne dosahovať intenzitu trestného činu.

11. Správny súd vymedzil, že jeho úlohou pri posudzovaní toho, či bol žalobca prepustený zo služobného pomeru zákonne, nie je skúmať to, či žalobca mal vedomosť o tom, že ním kupované kovové tyče sú kradnuté, ale je potrebné skúmať, či okolnosti zistené a opísané v odôvodnení rozhodnutí orgánov verejnej správy - ako skutkový základ pre jeho prepustenie zo štátnej služby - predstavujú zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, pre ktoré nie je možné žalobcu ponechať v štátnej službe a ak áno, či sú v tomto rozsahu aj riadne preukázané dôkazmi.

12. Aj keď žalobca bol rozsudkom sp. zn. 4T/4/2016 oslobodený spod obžaloby, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, a ktorý aj potvrdil Krajský súd v Trenčíne (v odôvodnení,

ktorého neboli uvedené žiadne skutočnosti, ktoré by vyvracali odôvodnenie oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Trenčín), toto ešte podľa správneho súdu neznamená, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil, keď konanie žalobcu vyhodnotil ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom (k tomu poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - ďalej aj ako „Najvyšší súd“ - sp. zn. 5SŽ/92/1998, 2SŽo/156/2008, na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky - sp. zn. III. ÚS 366/06-9, III. ÚS 263/06, III. ÚS 345/05). Správny súd odkázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu - sp. zn. 2SŽo/18/2013 zo dňa 16.04.2014, podľa ktorého konanie o služobnom pomere a trestné konanie sú dve samostatné konania, pričom pre konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru nie je rozhodujúci výsledok trestného konania v tom zmysle, či žalobca bude uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu - t. j. ani prípadný právoplatný oslobodzujúci rozsudok by ešte neznamenal, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny, nakoľko disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna.

13. Správny súd v ďalšej časti poukázal na právny názor kasačného súdu vyslovený v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022, v zmysle ktorého ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. od orgánov verejnej správy vyžaduje, aby tieto primárne preukázali, že príslušník PZ porušil služobnú prísahu alebo služobnú disciplínu zvlášť hrubým spôsobom, čo je podstatne nižší dôkazný štandard ako je preukázanie vedomosti žalobcu o tom, že tovar, ktorý kupuje, je kradnutý, resp. že spáchal trestný čin - nakoľko v predmetných konaniach (trestné konanie vs. konanie o prepustení zo služobného pomeru) existujú rozdielne objekty dokazovania. Správny súd odkázal, že podľa názoru kasačného súdu z doterajšieho dokazovania - či už v rámci administratívneho konania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru alebo z trestného konania v predmetnej veci - nie je sporné, že nákupy kovových tyčí žalobca uskutočňoval, sporným je výklad a relevancia týchto skutkových okolností pre účely administratívneho konania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ. Správny súd považoval všetky skutkové okolnosti veci tvoriace právny základ pre prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka PZ za preukázané.

14. Na základe preskúmania administratívneho spisu žalovaného správny súd skonštatoval, že orgán verejnej správy v čase rozhodovania vychádzal z dôkazov, ktoré zabezpečil zákonným spôsobom a vlastnou činnosťou a tieto potvrdzovali spáchanie protiprávneho konania žalobcom.

15. Správny súd poukázal na obsah služobnej prísahy, z ktorej vyplýva, že policajt má byť čestný, statočný a disciplinovaný, ktorý svoje sily a schopnosti vynakladá na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, bude sa riadiť Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. V okolnostiach prípadu žalovaný orgán verejnej správy hodnotil konanie žalobcu ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy, ktoré aj podľa názoru súdu, bez ohľadu na to, či v trestnom konaní bolo kvalifikované ako trestný čin alebo nie, je v absolútnom rozpore s obsahom služobnej prísahy policajta.

16. Podľa názoru správneho súdu sú námietky žalobcu ohľadom nedostatočného zistenia skutkového stavu žalovaným irelevantné, keď aj sám vo svojich vyjadreniach a v žalobe nepopiera, že došlo ku konaniu, ktoré žalovaný vyhodnotil ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Bránil sa len tým, že nemal vedomosť o tom, že tovar, ktorý od neznámych ľudí kupoval je kradnutý. Nepoprel a ani žiadnym spôsobom nevyvrátil tvrdenie žalovaného, že odkúpený tovar - farebný kov odpredal do spoločnosti Medeko Cast, s r.o. pod menami osôb, ktoré neboli pri predaji prítomné a ani o ňom nevedeli (výpoveď týchto osôb je založená v administratívnom spise) a tiež, že požiadal svojho kolegu, aby mu prefotil nejaké občianske preukazy, aspoň 2 alebo 3, o čom svedčí výpoveď policajta S. N. zo dňa 16.01.2015 (jeho výpoveď je tiež súčasťou administratívneho spisu). Žalobca na svoju obhajobu za tým účelom neprodukoval a ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Žalovaný vychádzal zo skutočností ním zistených vo vzťahu k riešeniu personálnej otázky, za stavu ktorého preskúmané skutočnosti nemusia byť trestným činom.

17. Správny súd neprisvedčil ani námietke žalobcu, že rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru je založené na výstupoch z použitia informačno - technických prostriedkov. Výstupy z použitia informačno-technických prostriedkov, na ktoré žalobca poukazoval, nie sú obsahom administratívneho spisu a žalovaný pri rozhodovaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ z nich ani nevychádzal.

18. Podľa názoru správneho súdu, spoločenskú nebezpečnosť konania žalobcu zvyšuje skutočnosť, že nekonal v súlade s požiadavkami zákona, že policajt má byť disciplinovaný, čestný, statočný, aby svoje sily a schopnosti vynaložil na ochranu práv občanov, ich bezpečnosti a verejného poriadku. Zároveň žalobca ako policajt zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti príslušníka PZ uvedené v ust. § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zák. č. 73/1998 Z. z., nakoľko v čase mimo štátnej služby sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor, pretože ako príslušník PZ

previedol na seba tovar-veci bez toho, aby sa zaujímal o to, kto mu túto vec predáva a rovnako aj o pôvod kupovanej nadobúdanej veci a žalobca následne tieto veci predával ďalej pod menom tretích osôb, ktoré o tom vôbec nevedeli a nevedeli ani o predávanom tovare. Ako policajť mohol vedieť, že s účastníkmi tejto obchodnej transakcie sa mohol v budúcnosti stretnúť aj pri výkone svojich služobných povinností v PZ, a týmto spôsobom žalobca narušil vážnosť PZ a dôveru v tento zbor.

19. Podľa názoru správneho súdu, každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povolaním a profesiou má byť vzorom, pretože je akousi „predĺženou rukou štátu“ a má dôsledne dodržiavať právne predpisy a plniť svoje povinnosti. K uvedenému odkázal aj na aj rozsudok najvyššieho súdu - sp. zn. 2Sžo/73/2014. Ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, nakoľko príslušník PZ sa pri vzniku služobného pomeru zaväzuje, že bude čestný, statočný a disciplinovaný, svoje sily a schopnosti vynaloží na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života a bude sa riadiť Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

20. Správny súd skonštatoval, že v preskúmaných rozhodnutiach sú uvedené zrozumiteľné a logické dôvody na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru vo vzťahu k zistenému konaniu žalobcu. Žalobca svoje sily a schopnosti nevyňaložil na ochranu osobných údajov a majetku iných, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Nedodrжал ani služobnú disciplínu, keď sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. f/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., čím žalovaný poukázal na závažnosť zisteného konania. Rozhodnutie žalovaného je podľa názoru správneho súdu dostatočne odôvodnené. Pokiaľ žalobca v podaní doručenom súdu dňa 05.09.2022 žiadal, aby správny súd pripojil spis Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/4/2016, správny súd navrhnuté dokazovanie nevykonával, nakoľko nie je súdom skutkovým.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného k nej

21. Proti právoplatnému rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP kasačnú sťažnosť, ktorou navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť správne súdu na ďalšie konanie.

22. Sťažovateľ v bode VII. 1. kasačnej sťažnosti poukázal na to, že správny súd skorším rozsudkom vo veci sp. zn. 5S/171/2015 rozhodol tak, že zrušil personálny rozkaz a napadnuté rozhodnutie a vec vrátil orgánu verejnej správy na ďalšie konanie. Uviedol, že v napadnutom rozsudku správny súd - odvolajúc sa na viazanosť právnym názorom kasačného súdu vyjadrenom v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 opätovne preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a bez ďalšieho dokazovania dospel za rovnakej dôkaznej situácie k presne opačnému záveru, teda že sťažovateľom podaná žaloba nie je dôvodná.

23. Sťažovateľ namietal, že kasačný súd nebol oprávnený zrušiť kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok správneho súdu z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, pretože žalovaný ako podávateľ kasačnej sťažnosti tento kasačný dôvod vo svojej kasačnej sťažnosti neuplatnil a prípustnosť kasačnej sťažnosti výslovne založil na dôvode v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Sťažovateľ uviedol, že tieto skutočnosti namietal aj pred správnym súdom, ktorý sa s nimi nevysporiadal. Podľa sťažovateľa nebolo možné kasačný dôvod uvedený v § 440 ods. 1 písm. f) SSP vyvodit' ani zo samotného obsahu kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ uviedol, že posudzovanie podania neumožňovalo Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky obsah úkonu svojím výkladom dopĺňať alebo z neho vyvodit' závery, ktoré z obsahu nevyplývajú. Hoci kasačný súd v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 uviedol, že „z vlastného textu kasačnej sťažnosti je možné abstrahovať aj ďalšie parciálne kasačné dôvody, a to najmä dôvody podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP ... Osobitne to platí vo vzťahu k tej časti kasačnej sťažnosti, kde sťažovateľ namietal odôvodnenie rozsudku krajského súdu (napr. str. 6 kasačnej sťažnosti, tretí odsek). Kasačný súd má za to, že v otázke kasačných dôvodov nie je možné uplatňovať formalistický výklad a je potrebné skúmať materiálny obsah kasačnej sťažnosti, nie prípadné formálne označenie kasačných dôvodov sťažovateľom...“, odsek 3 na strane 6 kasačnej sťažnosti podanej žalovaným, na ktorý odkazuje kasačný súd, podľa sťažovateľa nebolo možné subsumovať pod kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Podľa názoru sťažovateľa je procesným excesom, keď kasačný súd svojím rozhodnutím zruší právoplatné rozhodnutie správneho súdu z dôvodu, ktorý žalovaný v kasačnej sťažnosti neuplatnil a tým sa navyše dostal do pozície „pomocníka“ žalovaného.

24. Sťažovateľ ďalej namietal, že správny súd a rovnako aj kasačný súd ponechali vo svojich skorších rozhodnutiach (rozsudkoch) úplne bez povšimnutia, jeho námietku, že v jeho veci dva nezávislé orgány verejnej moci Slovenskej republiky - na jednej strane všeobecné (trestné) súdy (Okresný súd Trenčín

a Krajský súd v Trenčíne) a na druhej strane všeobecný (správny) súd (Krajský súd v Bratislave), by nemali o rovnakom (totožnom, zhodnom, identickom) skutku dospieť k dvom diametrálne odlišným záverom, a to o to viac, že skutok, o ktorom bolo rozhodnuté všeobecným súdom, že sa nestal, je totožný so skutkom, o ktorom rozhodovali správne orgány v administratívnom konaní o prepustení zo služobného pomeru sťažovateľa, a ktorý je predmetom správnej žaloby v konaní pred správnym súdom. Podľa názoru sťažovateľa je primárne v rozpore s princípom právneho štátu, ak štát v trestnom konaní právoplatne rozhodne o skutku, že skutok sa nestal (v trestnom konaní) a ten istý štát o tom istom skutku v administratívnom konaní právoplatne rozhodne, že skutok sa stal.

25. Bez právneho významu nie je podľa sťažovateľa ani fakt, že bol oslobodený spod obžaloby prokurátora z dôvodu podľa § 285 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v platnom znení (ďalej aj ako „Trestný poriadok“). Zdôraznil, že ide o najpriaznivejší dôvod oslobodenia spod obžaloby, čo kasačný súd ani správny súd vo svojich rozhodnutiach vôbec nerozlišujú. Tvrdil, že, ak by bol oslobodený napríklad podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku (skutok nie je trestným činom), v takom prípade by jeho skutok (konanie) mohol byť posúdený v administratívnom konaní (napríklad v konaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ), čo však nie je sťažovateľov prípad. Opakovane zdôraznil, že skutok (konanie), o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, že sa nestal - nemôže byť zákonným základom pre jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ.

26. Správny súd podľa sťažovateľa nezodpovedal zásadnú námietku sťažovateľa o neexistencii skutku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté príslušným orgánom verejnej moci - v trestnom konaní - ktorú otázku považuje za rozhodujúcu, prinajmenšom veľmi dôležitú pre vyriešenie sporu, ktorá vyžadovala špecifickú a explicitnú odpoveď zo strany správneho súdu. Pri neexistencii odpovede na tento kľúčový argument došlo podľa sťažovateľa aj k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

27. Sťažovateľ ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/83/2010 zo dňa 27.01.2011, z ktorého podľa neho vyplýva, že ani prípadný oslobodzujúci rozsudok ešte neznamená, že príslušník sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny, pričom jedinou výnimkou by mohlo byť, ak by oslobodzujúci rozsudok bol vynesenej preto, že bolo preukázané, že predmetný skutok sa nestal, tak ako tomu je v prípade sťažovateľa. Sťažovateľ je toho názoru, že bolo povinnosťou správneho súdu reagovať na argumentáciu rozsudkom sp. zn. 8Sžo/83/2010, pričom má za to, že správny súd nevysvetlil, prečo sa na posudzovaný prípad uvedené rozhodnutie nevzťahuje.

28. Sťažovateľ namietal, že kasačný súd v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 poukázal aj na rozsudok sp. zn. 4T/4/2016 bez toho, že by prihliadol na závery odvolacieho súdu (hoci trestné konanie je jeden celok). Ohradil sa voči tomu, že kasačný súd citoval výrok rozsudku (skutkovú vetu), avšak bez právneho záveru okresného súdu, že sťažovateľ oslobodzuje spod obžaloby prokurátora, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Pritom právnou záväznosť má len výrok rozhodnutia ako celok. Sťažovateľ poukázal na právne závery Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/23/2018 zo dňa 5.6.2018, v ktorom je konštatované, „nie je právne rozhodujúce či ide o tovar, ktorý je bežne dostupný alebo nie“ a že nemal „žiadnu vedomosť o pôvode tovaru a ani jeho pôvod nikdy nezisťoval“ a že pokiaľ sa „snažil neprezentovať svoju totožnosť, túto utajiť a tovar predávať anonymne, ktorá skutočnosť tiež nasvedčuje možnosti získania tovaru nelegálnym spôsobom... Ani toto tvrdenie prokurátora nemá oporu vo vykonanom dokazovaní“.

29. Sťažovateľ namietal, že argumentácia žalovaného je zúžená iba na tvrdenie, že je bezpredmetné, že protiprávneho konania sa sťažovateľ dopustil v čase voľna - navyše k tomuto tvrdeniu neuvádza žiadne vysvetlenie ani právne úvahy. Tvrdil, že pri skúmaní splnenia zákonných podmienok na prepustenie zo služobného pomeru je dôležité poznať, či išlo o prípadné porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti v čase služby alebo mimo nej. Z hľadiska posúdenia závažnosti konania príslušníka PZ je podstatný rozdiel, či protiprávneho konania sa dopustil v súvislosti s výkonom povolania alebo nie. Už samotný fakt, že pre žalovaného to nie je podstatné (navyše nevysvetľuje prečo), signalizuje, že v právnej veci sťažovateľa nemohol objektívne rozhodnúť.

30. Sťažovateľ tvrdil, že v zmysle záverov kasačného súdu, administratívny spis neobsahuje dôkaz preukazujúci tvrdenie žalovaného o tom, že si sťažovateľ osobné údaje niektorých osôb zistil neoprávnené v informačnom systéme Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

31. Správne orgány oboch stupňov podľa sťažovateľa nezadovážili dostatok objektívnych skutkových podkladov a teda rozhodli bez riadneho zistenia skutočného stavu veci. Sťažovateľ tiež namietal, že správne orgány pri svojom rozhodovaní nezobrali do úvahy nesúhlasné stanovisko Odborového zväzu polície v Slovenskej republike s jeho prepustením zo služobného pomeru, a ani nevysvetlili prečo nebolo potrebné naň reagovať, na ktoré podľa jeho názoru správne orgány mali naň prihliadať (ide o dôkaz svedčiaci v prospech sťažovateľa) a vysvetliť, prečo na stanovisko odborového orgánu, ktoré mohlo pre sťažovateľa privodiť priaznivé alebo priaznivejšie rozhodnutie neprihliadli.

32. Podľa stanoviska sťažovateľa, ak orgány verejnej správy tvrdia, že sťažovateľ vedel, že kupuje kradnutý tovar, tak to mali jednoznačne a nepochybne preukázať, odhliadnuc od toho, či to konkrétne zákonné ustanovenie vyžaduje alebo nie, pretože je to súčasťou skutkového konania, na základe ktorého bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ.

33. Tiež tvrdil, že výrok o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného nie je dodatočne určitý, keďže obsahuje špekulácie o údajnej vedomosti a špekulácie o neoprávnenom lustrovaní. Z uvedených dôvodov podľa sťažovateľa vyplýva záver, že z obsahu administratívneho spisu ani žalobou napadnutých rozhodnutí nevyplývajú také dôkazy a skutočnosti, ktoré by preukazovali splnenie oboch - kumulatívnych podmienok uvedených v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

34. Sťažovateľ považoval za arbitrárny právny názor kasačného súdu v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 v súvislosti s použitím pojmu „nižší štandard“, ktorý kasačný súd v súvislosti s dokazovaním vo svojom zrušujúcom rozsudku použil. S týmto názorom kasačného súdu sa nestotožnil, pretože:

- musí byť skutkový stav veci náležite zistený a dôkazmi preukázaný, teda bez ohľadu nato, či ide o priestupok alebo trestný čin;

- v súvislosti s konaním o prepustení zo služobného pomeru treba aplikovať aj ďalšie ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. - najmä § 233 ods. 1 a § 233 ods. 2 § 238 ods. 4

;

- kasačný súd v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru konštatuje, že v jeho konaní sa nepreukazuje vina, ale „len“ zvlášť hrubé porušenie služobnej disciplíny alebo služobnej povinnosti. Podľa sťažovateľa tým, že bol nezákonne prepustený zo služobného pomeru, bolo do jeho základných práv výrazným spôsobom zasiahnuté a v konečnom dôsledku to malo nesmierny dopad aj na jeho rodinný život (strata príjmu).

Sťažovateľ namietal, že osobitne žiadal správny súd, aby mu v rozsudku zrozumiteľne vysvetlil, čo sa považuje a ako rozumie právnomu názoru kasačného súdu pri aplikácii pojmu „nižší štandard“ - na uvedenú otázku však nedostal žiadnu odpoveď.

35. Podľa sťažovateľa napadnuté rozhodnutie neobsahuje konkrétne a transparentné odôvodnenie podmienky, že ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tvrdil, že okolnosti konkrétneho prípadu totiž správne orgány nemôžu právne udržateľným spôsobom nahradiť uniformným postupom neumožňujúcim zohľadniť konkrétne okolnosti prípadu a osobu, o ktorú v danom konaní ide.

36. Sťažovateľ namietal, že požiadal správny súd, aby v novom konaní vysvetlil, aké konkrétne konanie malo byť dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ, keď:

- nevykonal žiadnu neoprávnenú lustráciu v informačnom systéme Ministerstva vnútra Slovenskej republiky - neexistuje o tom žiadny dôkaz a

- o pôvode tovaru nemal vedomosť - o opaku neexistuje rovnako žiadny dôkaz.

Podľa sťažovateľa z preskúmaných rozhodnutí nie je zjavné, čo konkrétne zakladalo prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ.

37. V bodoch 65. -71. kasačnej sťažnosti (v časti označenej ako „Zhrnutie“) sťažovateľ uviedol, že správny súd rozhodol v tej istej právnej otázke bez právneho dôvodu právne zásadne odlišným spôsobom - bez vykonania ďalšieho dokazovania. Preto odôvodnenie napadnutého rozsudku nepovažuje za presvedčivé. Tiež namietal porušenie princípu právnej istoty - keďže sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, nedala rovnaká odpoveď.

38. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa sťažovateľa vyplýva, že správny súd sa nezaoberal namietanými skutkovými a právnymi nezrovnalosťami špecifikovanými v podaní sťažovateľa zo dňa 22.10.2022.

39. Sťažovateľ následne v bode 72. kasačnej sťažnosti a nasl. vzniesol námietku zaujatosti voči sudcom senátu 4S, ktorí rozhodovali v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022.

40. V bode 78. kasačnej sťažnosti (v časti označenej ako „Zhrnutie“), sťažovateľ namietal, že počas pojednávania konaného dňa 18.05.2023 mu nebol daný primeraný priestor zhrnúť svoje najzásadnejšie námietky a argumentáciu, čo treba považovať - aj vzhľadom na prieťahy v konaní - za neprimerané. Podľa sťažovateľa, správny súd neustále zasahoval, prerušoval a snažil sa ukončiť prejav jeho právneho zástupcu.

41. V bodoch 80. a 81. kasačnej sťažnosti (v časti označenej ako „Zhrnutie“), sťažovateľ (bez toho, aby uvedené zaradil pod niektorý kasačný dôvod) uviedol, ku konaniu na správnom súde, že „Predsedníčka senátu informovala, že došlo k zmene zloženia senátu, pretože členka senátu JUDr. Dana Jelínková Dudzíkova, LL.M. sa zúčastňuje zasadnutia súdnej rady, resp. plní úlohy v tejto súvislosti. Je minimálne zaujímavé, prečo nedošlo k zrušeniu pojednávania a prečo sa neurčil iný termín, keď ...termín

zasadnutia musel byť vopred známy. Je otázne, prečo došlo k zmene zloženia senátu tesne pred začatím pojednávania. Pojednávanie sa začalo ...s 20 minútovým oneskorením, kedy prišiel náhradný člen senátu JUDr. Vlastimil Pavlikovský. Na vyvesenom zozname pojednávanií bol senát zložený z predsedníčky senátu: JUDr. Renáty Janákovéj a členov senátu: JUDr. Marty Barkovej a JUDr. Dany Jelínkovej Dudzikovej, LL.M. Sťažovateľ má pochybnosti, že nešlo o nejaké administratívne pochybenie pri spracovaní zoznamu, ale išlo o náhlu zmenu v zložení senátu. Takýto postup tiež nedáva záruky spravodlivého konania v kontexte s už uvedenými faktami.“. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že má vážne pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti správneho súdu z objektívneho hľadiska.

42. Žalovaný sa stotožnil s napadnutým rozsudkom, zotrval na dôvodoch napadnutého rozhodnutia a kasačnú sťažnosť navrhol zamietnuť.

IV. Konanie na kasačnom súde

43. Prejednávaná vec bola predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie vo veci podanej kasačnej sťažnosti (žalobcu).

44. V súvislosti s prejednávaním veci bolo zistené, že v rámci podanej kasačnej sťažnosti, sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti členov senátu 4S, keď namietal, aby vo veci jeho kasačnej sťažnosti (predmet tohto konania), rozhodovali tí sudcovia, ktorí rozhodovali o skoršej kasačnej sťažnosti žalovaného (konanie vo veci vedenej na kasačnom súde pod sp. zn. 4Stk/10/2022). Po prejednaní vznesenej námietky zaujatosti najvyšší správny súd uznesením sp. zn. 3Snz/2/2024 zo dňa 05.06.2024 rozhodol, že sudcovia JUDr. Monika Valašiková, PhD., LL.M. a prof. JUDr. PhDr. Peter Potásch, PhD. nie sú vylúčení z prejednania a rozhodovania vo veci sp. zn. 4Stk/4/2024.

45. Predseda Najvyššieho správneho súdu uznesením sp. zn. KPP/24-38 zo dňa 04.12.2024 rozhodol, že sudca JUDr. Vlastimil Pavlikovský je vylúčený z prejednania a rozhodovania vo veci sp. zn. 4Stk/4/2024 (pozn.: z dôvodu, že bol členom senátu, ktorý vydal napadnutý rozsudok - k tomu pozri aj bod 57. rozsudku nižšie). Preto je v zmysle aktuálneho rozvrhu práce zastupujúcou sudkyňou v tejto veci JUDr. Zuzana Šabová, PhD. (tretia členka senátu rozhodujúceho vo veci - k tomu pozri záhlavie tohto rozsudku).

46. Najvyšší správny súd preskúmal rozsudok správneho súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote, že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná, vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie, keď na uskutočnenie tohto procesného úkonu neidentifikoval žiadne relevantné dôvody. Kasačný súd po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

V. Vybraná súvisiaca právna úprava

47. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

48. Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

49. Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b/ a c/ sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

50. Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

51. Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

52. Podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

53. Podľa § 241 ods. 1, veta prvá zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o

odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnoty, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

54. Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

VI. Právne názory kasačného súdu

55. Kasačná argumentácia k jednotlivým otázkam sťažovateľa je rôznorodá, preto sa kasačný súd primárne zameria na namietané vady týkajúce sa postupu a konania správneho súdu a následne na námietky týkajúce sa právneho posúdenia veci.

A) K námietkam ohľadom zmeny v zložení senátu v rámci konania na krajskom súde

56. Sťažovateľ námietky uvedené v bode 80. a 81. kasačnej sťažnosti (bod 41. tohto rozsudku) nezaradil pod niektorý kasačný dôvod, ale z ich materiálnej podstaty vyplýva, že by sa mohlo jednať o dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. e) - vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, príp. o porušenie práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP). Pokiaľ sťažovateľ v bodoch 80. a 81. kasačnej sťažnosti tvrdí, že je minimálne zaujímavé, prečo nedošlo k zrušeniu pojednávania a prečo sa neurčil iný termín“, tak kasačný súd v súvislosti s pojednávaním na správnom súde dňa 18.05.2023 upriamuje pozornosť na niekoľko časových súvislostí: (i) Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. III. ÚS 124/2023 zo dňa 27.04.2023 Krajskému súdu v Bratislave prikázal v konaní sp. zn. 1S/152/2022 konať bez zbytočných prieťahov; (ii) vo veci sa uskutočnilo pojednávanie dňa 18.05.2023 a dňa 25.05.2023 súd vo veci vyhlásil rozsudok; (iii) piate zasadnutie Súdnej rady Slovenskej republiky sa konalo v dňoch 16.05.2023 - 18.05.2023, pričom namietaná sudkyňa sa v zmysle zápisnice č. CR-1111/2023-4081 z účasti na deň 18.05.2023 ospravedlnila, avšak od 9:12 hod. sa zúčastnila zasadnutia súdnej rady; (iv) podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave v znení dodatku č. 4 sudcov zo senátu 1S zastupoval senát JUDr. Vlastimila Pavlikovského (2S); (v) s účinnosťou od 01.06.2023 - vzhľadom na inštitucionálne zmeny v rámci výkonu správneho súdnictva v podmienkach Slovenskej republiky prešla rozhodovacia právomoc na Správny súd v Bratislave.

57. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa kasačnému súdu javí ako logický postup správneho súdu, ktorý - z dôvodu, že pôvodne mal senát 1S rozhodovať v zložení so sudkyňou JUDr. Danou Jelinkovou Dudzíkovou, toto zloženie uviedol aj na vyvesenom zozname pojednávaní. Na pojednávaní dňa 18.05.2023 bol sťažovateľ o zmene zloženia senátu riadne upovedomený (pozn.: namiesto sudkyne JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej sa členom senátu stal sudca JUDr. Vlastimil Pavlikovský), čo vyplýva zo zápisnice z ústneho pojednávania z uvedeného dňa. Žiadne námietky v rozhodnom čase voči predmetnému úkonu sťažovateľ nevzniesol. Z kasačnej sťažnosti, ako ani z iných podaní sťažovateľa nemožno abstrahovať konkrétnu námietku o možnej zaujatosti sudcu JUDr. Vlastimila Pavlikovského a kasačný súd sťažovateľom popísaný postup nevyhodnotil ako objektívne spôsobilý vzbudiť odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti, resp. o nezaujatosti členov senátu. Zároveň tento sudca bol zastupujúcim sudcom aj v zmysle príslušného rozvrhu práce, preto bol senát rozhodujúci o veci správne obsadený.

58. K náhlejšiemu zloženiu senátu rozhodovacia činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky zaujíma stanovisko, že toto je potrebné posudzovať vzhľadom na okolnosti predmetného prípadu. V prejednávanej veci kasačný súd neidentifikoval (ani sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nešpecifikoval) indície popísané v bodoch 15.-16. nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 262/2019 zo dňa 28.04.2020 (napr. osvedčenie existencie špekulatívneho/nezákonného konania, vyjadrenie člena senátu v inom konaní účastníka konania že jeho účasť môže byť v rozpore s objektívnou nezaujatosťou), resp. iné obdobné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť do práva sťažovateľa na zákonného sudcu, resp. by preukazovali, že vo veci rozhodoval zaujatý sudca.

59. Z vyššie uvedených dôvodov potom kasačný súd predmetnú námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú.

B) K námietkam sťažovateľa ohľadom ústneho pojednávania pred správnym súdom

60. Sťažovateľ ďalej v bode 78. kasačnej sťažnosti (v časti označenej ako „Zhrnutie“) - bod 40. tohto rozsudku - namieta, že správny súd mu nedal možnosť zhrnúť najzásadnejšie námietky k veci (z obsahu ktorej námietky možno materiálne abstrahovať, že sa týka dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP). Podľa § 112 ods. 1 SSP, po začatí pojednávania predseda senátu alebo poverený člen podá správu o priebehu administratívneho konania a účastníci prednesú svoje návrhy. Ďalší priebeh pojednávania určuje predseda senátu podľa okolností prípadu (§ 112 ods. 2 SSP). V prerokúvanej veci správny súd nariadil pojednávanie na deň 18.05.2023, z ktorého bol vyhotovený záznam technickým zariadením v zmysle § 117 ods. 1 SSP, ktorý sa nachádza v elektronickom súdnom spise.

61. Z obsahu zachyteného priebehu ústneho pojednávania (zvukový záznam) vyplýva, že po vyvolaní veci a začatí pojednávania, sa predsedníčka senátu najprv opýtala právneho zástupcu sťažovateľa, či trvá na podanej žalobe a či nedošlo k nejakej zmene, potom v súlade s § 112 ods. 1 SSP oboznámila obsah administratívnych spisov, zároveň oboznámila obsah predchádzajúcich súdnych rozhodnutí vo veci a tiež dodatočných vyjadrení sťažovateľa. Následne udelila slovo právnenému zástupcovi sťažovateľa (od cca 6:50 min nahrávky do 20:05 min nahrávky), samotnému sťažovateľovi, zástupcovi žalovaného a napokon opäť udelila slovo právnenému zástupcovi sťažovateľa, či chce na vyjadrenie žalovaného reagovať. Podľa obsahu záznamu, predsedníčka senátu trikrát prerušila prejav právneho zástupcu sťažovateľa (približne v 12:37-12:58 min. nahrávky, 13:33-13:44 min. nahrávky a 16:30 min. nahrávky), pričom jednalo sa len o krátke poznámky k tomu, že právny zástupca uvedenú argumentáciu opakuje, prípadne že namieta skutočnosti, ktoré nastali ex post a nie sú predmetom tohto konania (prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru po rozsudku kasačného súdu). Tretie prerušenie vyjadrenia právneho zástupcu, resp. dialóg s predsedníčkou senátu a zastupujúcim členom bolo v trvaní približne jednej minúty (16:30-17:40 min. nahrávky), pričom jeho obsahom bola reakcia na rozsudok kasačného súdu, tiež reakcia na poznámku právneho zástupcu sťažovateľa, že nevie, či zastupujúci sudca pozná súdny spis. Následne od 17:45 min. právny zástupca pokračoval vo vyjadrení, ktoré ukončil približne v 20. minúte nahrávky - bez núteného ukončenia prejavu zo strany konajúceho senátu.

62. Kasačný súd je potom toho názoru, že sťažovateľovi bol daný primeraný priestor zhrnúť najzásadnejšie námietky a argumentáciu a nie je pravdivé tvrdenie, že správny súd neustále zasahoval a snažil sa ukončiť prejav právneho zástupcu sťažovateľa, keď tento bol prvý raz prerušený po takmer šiestich minútach. Prítom nič nebránilo právnenému zástupcovi sťažovateľa, aby po pripomienkach, resp. odpovediach členov senátu, pokračoval v samostatnom vyjadrení. Následne sa vyjadril aj samotný sťažovateľ, zástupkyňa žalovaného (v trvaní približne 1,5 minúty), na ktorej vyjadrenie krátko reagoval aj právny zástupca sťažovateľa. Podľa kasačného súdu tak správny súd dal sťažovateľovi dostatočnú možnosť uplatniť svoje procesné práva. Napokon sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ani neuviedol, (obsahovo) k akej otázke sa nemohol vyjadriť na pojednávaní konanom dňa 18.05.2023.

63. Z uvedených dôvodov potom ani táto sťažnostná námietka žalobcu neobstojí a bola Najvyšším správnym súdom vyhodnotená ako nedôvodná.

C) K namietanému odklonu zo strany kasačného súdu od dôvodov (skoršej) kasačnej sťažnosti vo veci - v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022

64. K namietanému odklonu od dôvodov kasačnej sťažnosti v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 je z formálneho hľadiska podstatné, že uvedený rozsudok je právoplatný, pričom tento nebol Ústavným súdom Slovenskej republiky zrušený. Sťažovateľ mohol uvedený rozsudok napadnúť ústavnou sťažnosťou - čo aj urobil, tú však nepodal včas (č. k. III. ÚS 124/2023-26 zo 16. marca 2023 - „[...] Namietaný rozsudok najvyššieho správneho súdu bol doručený právnenému zástupcovi sťažovateľa 4. augusta 2022. Z uvedeného je zrejmé, že ústavná sťažnosť smerujúca proti namietanému rozsudku najvyššieho správneho súdu je podaná oneskorene. [...] Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.“). Predmetom tohto súdneho prieskumu je už následne vydaný - napadnutý rozsudok - a sťažovateľ môže namietať (a kasačný súd preskúmava) právne posúdenie a odôvodnenie práve a výlučne napadnutého rozsudku. Predmetom tohto prieskumu teda nie je a nemôže skorší právoplatný rozsudok kasačného súdu vo veci.

65. Najvyšší správny súd však zároveň poznamenáva, že - bez ohľadu na skutočnosti uvedené vyššie - z materiálneho hľadiska sú východiská rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 udržateľné a tieto nevykazujú žiadny taký excés, ktorý namietať žalobca v podanej kasačnej sťažnosti. V prvom rade z uvedeného rozsudku vyplýva, že dôvody pre zrušenie tam preskúmaného rozsudku správneho súdu nespočívali výlučne v nedostatočnom odôvodnení rozsudku sp. zn. 5S/171/2015, ale kasačným súdom bolo na

viacerých miestach uvedeného rozsudku vyhodnotené ako nesprávne aj samotné právne posúdenie skutkových zistení, ktoré žalovaný namietal (čo nespochybňuje ani sťažovateľ). Je nesporné, že pôvodný sťažovateľ v skoršom kasačnom konaní (žalovaný) v texte kasačnej sťažnosti brojil proti právnomu posúdeniu veci krajským súdom a implicitne aj proti kvalite skoršieho rozsudku krajského súdu vo veci. Z bodu 75. rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 napr. vyplýva, že žalovaný v kasačnej sťažnosti namietal rozpor právnych záverov správneho súdu s poukázaním na konkrétne časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré kasačný súd vyhodnotil ako dôvodné, nakoľko posúdenie tejto parciálnej otázky nebolo krajským súdom - v skoršom rozsudku vo veci - posúdené správne, resp. v dostatočnej miere. Obdobne, aj v bodoch 73. a 76. rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 kasačný súd skonštatoval vady právneho posúdenia - spočívajúce v tom, že správny súd stotožňoval trestnoprávnu zodpovednosť s naplnením podmienok zakladajúcich prepustenie zo služobného pomeru. Kasačný súd tiež napr. v bode 57. v spojení s bodom 58. rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 skonštatoval, že právny záver správneho súdu - tak, ako vyplýva z odôvodnenia kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku - sa javí ako predčasný.

66. V rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 kasačný súd zároveň uviedol dôvody, prečo materiálne kasačné námietky skúmal aj v kontexte kvality odôvodnenia tam preskúmaného rozsudku. Právne posúdenie je vo svojej podstate prepojené s kvalitou odôvodnenia. Na verifikáciu právneho posúdenia je potrebné, aby preskúmaný rozsudok správneho súdu mal dostatočné a kvalifikované odôvodnenie. Absencia východísk a argumentov vedúcich k právnomu posúdeniu správneho súdu - ak dosahuje určitú intenzitu - totiž môže brániť kasačnému súdu verifikovať a preskúmať tieto závery (obdobne postupoval napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku - sp. zn. 8Sžfk/28/2020 zo dňa 27.01.2021 - osobitne pozri bod 5., 13., 15. a 17., obdobne napr. uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 1Svk/52/2022 zo dňa 21. 12. 2023). Napokon, už aj veľký senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej Republiky vo svojej rozhodovacej činnosti - v uznesení sp. zn. 19Svs/6/2023 zo dňa 05.06.2024 uvedenú koncepciu prieskumu potvrdil - keď v bodoch 29. a 30. predmetného uznesenia skonštatoval, že „29. Hranica medzi nezákonnosťou rozhodnutia z dôvodu zmätočnosti (nepreskúmateľnosti) a nesprávneho právneho posúdenia môže byť v praxi nejasná. Preto posudzovanie týchto momentov nemôže byť striktné zo strany kasačného súdu. Ak teda aj sťažovateľ namieťa nesprávne právne posúdenie, ale kasačný súd dospeje k záveru, že z dôvodu absencie jasného právneho posúdenia zo strany správneho súdu ide o zmätočné (nepreskúmateľné) rozhodnutie, nemôže to byť prekážkou preskúmania len z dôvodu (nesprávneho) podradenia uvedenej skutočnosti sťažovateľom pod iný dôvod kasačnej sťažnosti. 30. Ak je rozhodnutie zmätočné pre nedostatok dôvodov, znamená to, že kasačný súd nie je schopný vecne ho preskúmať. Aj keby bolo možné na základe záverov rozhodnutia žalovaného formulovať právne závery, resp. zodpovedať právne otázky nastolené v žalobe, kasačná sťažnosť je mimoriadnym opravným prostriedkom smerujúcim voči už právoplatnému rozhodnutiu správneho súdu a kasačný súd nie je oprávnený právne posúdenie správneho súdu nahradiť. V opačnom prípade by sa totiž rozhodnutie správneho súdu stalo zbytočným a to bez ohľadu, akým spôsobom by rozhodol kasačný súd. Naviac, ak by právne posúdenie po prvýkrát zaujal kasačný súd, došlo by k porušeniu rovnosti zbraní účastníkov konania tým, že by boli zbavení možnosti voči právnomu posúdeniu namietat prostredníctvom kasačnej sťažnosti.“

67. V rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 dospel kasačný súd k záveru o potrebe opätovného, komplexného a odôvodneného právneho posúdenia vo veci, osobitne poukazujúc na nesprávnosť a neúplnosť čiastkových záverov krajského súdu v skoršom rozsudku, a to tak vo vzťahu k otázkam skutkovým, ako aj vo vzťahu k otázkam právnym.

68. Tiež z bodu 59. rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 vyplýva, že kasačný súd neprejudikoval záver vo vzťahu k prepusteniu sťažovateľa zo služobného pomeru, teda ponechal sťažovateľovi priestor na závery tohto rozsudku reagovať a tiež priestor správnomu súdu preskúmané otázky opätovne právne posúdiť - preto kasačný súd nepovažuje za opodstatnené ani námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia princípu kontradiktórnosti konania.

69. Pre úplnosť je potrebné doplniť, že pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že sa správny súd nevysporiadal s jeho výhradami k posúdeniu kasačnej sťažnosti žalovaného v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022, nie je - vo všeobecnosti - v kompetencii správneho súdu preskúmať správnosť postupu, resp. rozhodnutia kasačného súdu, preto správny súd nepochybil, keď sa námietkami procesnej povahy voči rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 osobitne nezaoberal a zameral sa na právne posúdenie vecí, pričom primerane reagoval aj na hmotnoprávne námietky sťažovateľa (žalobcu) voči východiskám, resp. záverom rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022 (osobitne - či je relevantné, že bol v trestnom konaní oslobodený).

70. Akokoľvek teda sťažovateľ v tomto konaní napadá skorší postup kasačného súdu vo veci, resp. jeho rozsudok sp. zn. 4Stk/10/2022 v tom zmysle, že tento - nad rozsah výslovných kasačných bodov

žalovaného - skúmal aj vady odôvodnenia skoršieho rozsudku krajského súdu, predmetná kasačná námietka žalobcu bolo vyhodnotená Najvyšším správnym súdom ako irelevantná. Uvedený postup kasačného súdu v skoršom konaní bol dôvodný vzhľadom na vlastné znenie kasačnej sťažnosti žalovaného, a to pri dodržaní princípu materiálneho hodnotenia jej obsahu, ďalej berúc do úvahy vzťah medzi kvalitou odôvodnenia preskúmaného rozsudku a prieskumom správnosti, resp. úplnosti právnych názorov správneho súdu v ňom obsiahnutých (ktoré v kasačnej sťažnosti boli výslovne napadnuté, keď toto nerozporuje ani sťažovateľ v tomto konaní) a napokon nie je možné opomenúť, že vady odôvodnenia skoršieho rozsudku krajského súdu vo veci ani neboli jediným dôvodom pre výrok rozsudku Najvyššieho správneho súdu v rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022.

71. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti potom kasačný súd vyhodnotil aj túto námietku žalobcu obsiahnutú v jeho kasačnej sťažnosti ako nedôvodnú.

D) K sťažovateľovej argumentácii rozsudkom sp. zn. 8Sžo/83/2010

72. Pokiaľ sa sťažovateľ odvolával na závery rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/83/2010, tento zmieňuje právnu otázku týkajúcu sa oslobodzujúceho rozsudku výlučne v konštatačnej časti, keď reprodukuje závery správneho súdu v tam preskúmanej veci (ktorý rozsudok vo výrokovej vete zmenil): „súd uviedol, že prezumpcia nevinoty sa uplatňuje v trestnom konaní vo vzťahu k spáchaniu trestného činu a nie vo vzťahu k porušeniu služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, na ktoré konanie sa vzťahuje zákon č. 73/1998 Z.z. Zároveň zdôraznil, že ani prípadný oslobodzujúci rozsudok ešte neznamena, že príslušník sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny, pričom jedinou výnimkou by mohlo byť, ak by oslobodzujúci rozsudok bol vyneseneý preto, že bolo preukázané, že predmetný skutok sa nestal.“. Z následného právneho posúdenia však nevyplýva, že by kasačný súd vo veci sp. zn. 8Sžo/83/2010 podrobnejšie formuloval záver k tomu, aké následky má vynesenie oslobodzujúceho rozsudku, avšak uviedol, že „v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané v rámci samostatného personálneho konania, ktoré nemá charakter konania o trestnom obvinení. V tomto smere sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného správneho orgánu, uvedenou v jeho písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.“. Ani sám sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neodôvodnil, od čoho odvíja svoj záver, resp. argumentáciu, že z rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/83/2010 vyplýva, že v prípade oslobodzujúceho rozsudku podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku toto znamená, že nedošlo k porušeniu služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom.

73. Kasačný súd k tomu dodáva, že sťažovateľ z materiálneho hľadiska argumentuje reprodukovaním záveru správneho súdu (nie kasačného súdu), ktorý v hypotetickej rovine uvažuje („jedinou výnimkou by mohlo byť“) o situácii, kedy by oslobodzujúci rozsudok znamenal, že príslušník sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny, avšak tieto úvahy sa týkajú prípadu, ak by oslobodzujúci rozsudok bol vyneseneý preto, že bolo preukázané, že predmetný skutok sa nestal. V prejednávanej veci však bol dôvod oslobodzujúceho rozsudku to, že nebolo v trestnom konaní preukázané, že predmetný skutok sa stal. Hoci v prípade oboch situácií (bolo preukázané, že sa skutok nestal/nebolo preukázané, že sa skutok stal) sa na páchatela v trestnom konaní hľadí obdobne - obdobné posudzovanie týchto prípadov v trestnom konaní vyplýva zo zásad trestného konania (osobitne in dubio pro reo) - ktoré však v zmysle ustálenej judikatúry nie sú aplikovateľné na personálne konanie policajta k porušeniu služobnej prísahy. Pre účely personálneho konania je podľa kasačného súdu podstatné odlišovať situáciu, ak by v trestnom konaní bolo preukázané, že skutok sa nestal (napr. páchatel ho nemohol spáchať, lebo sa preukázateľne nenachádzal na mieste činu a pod.) od situácie, ak v trestnom konaní nebolo preukázané, že skutok sa stal (napr. dve možnosti skutkového deja, z ktorých jedna nie je trestným činom - pri rešpektovaní prezumpcie nevinoty - ako tomu bolo v tomto prípade). V druhom z uvedených prípadov totiž oslobodenie v trestnom konaní, hoc aj z dôvodu podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, automaticky neznamena, že sa policajt nedopustil porušenia služobnej prísahy.

74. Napokon, aj v samotnom trestnom konaní situácia, ak bolo preukázané, že predmetný skutok sa nestal, viac (vhodnejšie) zodpovedá koncepcii zastavenia trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorá sa odlišuje od koncepcie oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. „Zastavenie trestného stíhania si vyžaduje, aby bolo nepochybné, teda dokázané, že sa skutok nestal. Pri oslobodení spod obžaloby sa však už aplikuje zásada in dubio pro reo, a teda na uplatnenie rozhodnutia podľa § 285 písm. a) postačuje rozumná pochybnosť, že sa skutok stal. Ide o prípad, keď existencia skutku nebola dokázaná“(BELEŠ, Andrej. § 215 Zastavenie trestného stíhania. In: ČENTÉŠ, Jozef, KURILOVSKÁ, Lucia, ŠIMOVIČEK, Ivan, BURDA, Eduard a kol. Trestný poriadok II. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2021, s. 180, marg. č. 2).

75. Pokiaľ sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v tom zmysle, že správny súd nereagoval na jeho argumentáciu rozsudkom kasačného súdu sp. zn. 8Sžo/83/2010, je pravda, že správny súd na tento rozsudok osobitne nepoukázal, ale z materiálneho hľadiska sa rámcovo sa podstate námietky sťažovateľa - že bol v trestnom konaní spod obžaloby oslobodený - podrobne venoval vo viacerých bodoch (napr. body 61. -63., 65., 66., 71., 72.) právneho posúdenia napadnutého rozsudku, pričom svoje závery oprel aj o odkaz na judikatúru kasačného súdu a ústavného súdu, preto nereagovanie na jeden rozsudok (z ktorého ani nevyplývajú sťažovateľom uvádzané závery - k tomu pozri toto odôvodnenie vyššie), v žiadnom prípade nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

76. V tomto kontexte kasačný súd poukazuje na akúsi odbornú notoriету (k tomu pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu - sp. zn. 3Sžo/56/2014 zo dňa 01. júla 2015), že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, je nepochybne aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 60/04 a i.). Túto požiadavku zdôrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

77. Z uvedených dôvodov potom aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú.

E) K námietke, že sťažovateľ bol v trestnom konaní oslobodený

78. Kasačný súd neprisvedčil ani nosnej časti tej sťažostnej argumentácie žalobcu, ktorá spočívala v námietke, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/4/2016 zo dňa 16.01.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2To/23/2018-1102 zo dňa 05.06.2018 oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok sa nestal.

79. Kasačný súd v prvom rade považuje za potrebné zjednotiť, resp. špecifikovať terminológiu, keď sťažovateľ v kasačnej sťažosti (zjednodušene) tvrdil, že bolo v trestnom konaní právoplatne rozhodnuté, že skutok sa nestal. Sťažovateľ bol v uvedenej trestnej veci podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre trestný čin zločinu podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. K tomu možno odkázať na rozhodnutie R 13/1982, v zmysle ktorého aplikácia § 215 ods. 1 písm. a) (upravené) predpokladá že je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, čo je prísnejšia podmienka v porovnaní s podmienkou pod § 285 písm. a) kde stačí, že nie je preukázané, že sa skutok stal. Ak o existencii skutku existuje pochybnosť vyplývajúca z toho, že vo vykonanom dokazovaní sú rozpory, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dôkazov a zistenie, ktoré z odporujúcich si dôkazov sú pravdivé závisí len od ich vyhodnotenia, nemôže súd pri predbežnom prejednaní obžaloby zastaviť trestné stíhanie podľa § 241 ods. 1 písm. c), resp. § 244 ods. 1 písm. c) (upravené), ale musí vec prejednať na hlavnom pojednávaní. [k tomu porovnaj aj body 72. a nasl. tohto rozsudku vyššie].

80. Je potrebné tiež zdôrazniť, že judikatúra kasačného súdu je ustálená na tom že konanie o služobnom pomere a trestné konanie sú dve samostatné konania, pričom pre konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru nie je rozhodujúci výsledok trestného konania v tom zmysle, či sťažovateľ bude uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu (k tomu pozri okrem judikatúry citovanej v napadnutom rozsudku napr. aj rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/18/2013, resp. sp. zn. 3Sžk/47/2019). Obdobne - rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 1Sžk/16/2020 zo dňa 09.02.2022, (ktorý prešiel aj testom ústavnosti - k tomu pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky - sp. zn. I. ÚS 3/2023 zo dňa 10.01.2023) - „Administratívne - personálne konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustení zo služobného pomeru nemožno vydanie rozhodnutia

viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustenie so služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2008, sp. zn. 1Sžo/152/2007, prípadne z 28. mája 2015, sp. zn. 7Sžo/9/2013, prípadne rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Vanjak proti Chorvátsku zo 14. januára 2010, číslo sťažnosti 29889/04, body 67 a nasl., prípadne rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Šikić proti Chorvátsku z 15. júla 2010, číslo sťažnosti 9143/08, body 49 a nasl.).“

81. Dokonca v zmysle záverov rozsudku Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 4Sžk/29/2020 (v ktorom tam uvedený sťažovateľ obdobne namietal, že administratívny orgán vyhodnotil skutok, ktorý sa nikdy nestal, ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom) - ani uznesenie, ktorým bolo trestné stíhanie obvineného zastavené podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku, pretože je nepochybné, že trestný skutok sa nestal, neznamená, že policajta nemožno - za splnenia zákonných podmienok podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. - prepustiť.

82. Tu potom kasačný súd poukazuje napr. aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. I. ÚS 409/2014 zo dňa 8. apríla 2014) k ustanoveniu § 135 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších právnych predpisov (znenie ktorého ustanovenia je obdobné, ako je znenie § 131 SSP), podľa ktorého „Z [...] ustanovenia § 135 ods. 1 OSP vyplýva, že súd je pri rozhodovaní viazaný iba výrokom rozsudku, z ktorého vyplýva, že bol spáchaný trestný čin, a o tom, kto je páchatelom trestného činu. Oslobodzujúcim rozsudkom súd viazaný nie je. [...] Oslobodenie spod obžaloby neznamená, že sa skutok nestal [...]“. Obdobné závery vyplývajú napr. aj z právnej vety judikátu - rozhodnutia - R 58/1966: „V občianskom súdnom konaní nie je súd viazaný oslobodzujúcim rozsudkom vydaným v trestnom konaní.“

83. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností potom kasačný súd dospel k záveru, že aj táto námietka sťažovateľa je nedôvodná.

F) K namietanej totožnosti skutku v trestnom a personálnom konaní

84. Kasačný súd sa osobitne zamerl (vzhľadom na sťažnostnú argumentáciu, v ktorej sťažovateľ oba skutky - v trestnom konaní a v personálnom rozkaze - v podstate stotožnil a tvrdil, že ak trestný súd dospel k záveru, že sa takýto skutok nestal, tak správny súd nemôže v inom konaní tvrdiť, že sa stal) na komparáciu, do akej miery skutok tak, ako bol popísaný v personálnom rozkaze, „zodpovedá“ skutku v oslobodzujúcom trestnom rozsudku, resp. do akej miery tieto skutky možno stotožniť a do akej miery sú tieto skutky odlišné.

85. Skutok vymedzený v personálnom rozkaze (podrobne opísaný v bode 1 tohto rozsudku) možno zhrnúť nasledovne:

-sťažovateľ v čase mimo výkonu služby na parkovisku čerpacej stanice OMV Zamarovce... v dňoch 23.05.2014, 24.06.2014 a 21.07.2014 odkúpil od P. Q. U. a Z.. M. N. a tak previedol na seba farebné kovy...;

- P. Q. U. a Z.. M. N. predtým odcudzili z pracoviska zo skladu spoločnosti Power one, s.r.o. Dubnica nad Váhom, pričom sa u cínú jednalo o nové, nepoužité cínové tyče zabalené v pôvodných baleniach...;

- sťažovateľ následne uvedené odkúpené farebné kovy so ziskom odpredal do spoločnosti Medeko Cast, s.r.o. pod menami osôb, ktoré neboli pri predaji prítomné a ani o ňom nevedeli, pričom ich osobné údaje zistil neoprávnenou lustráciou v informačnom systéme žalovaného, bez služobného dôvodu alebo iným nezisteným spôsobom;

- sťažovateľ ako skúsený policajt s dlhoročnou praxou... mal a mohol vedieť, že nakupoval tovar pochádzajúci z protiprávnej činnosti spáchanej inou osobou, nakoľko sa nemohlo jednať o odpad, ale šlo o nové nepoužité cínové tyče zabalené v pôvodných baleniach s označením spoločnosti Medeko Cast, s. r. o.

86. Skutkový základ v trestnom konaní sťažovateľa možno zhrnúť nasledovne:

- sťažovateľ na parkovisku čerpacej stanice OMV Zamarovce... v dňoch 23.05.2014, 24.06.2014 a 21.07.2014 odkúpil za účelom ďalšieho odpredaja a dosiahnutia zisku od obvineného od P. Q. U. a Z.. M. N. ...uvedené kovy...;

- napriek tomu, že bol uzročený o samotnom pôvode prevedeného tovaru ako veci, ktorá bola odcudzená...

87. Kasačný súd k uvedenému konštatuje, že konanie sťažovateľa, tak ako toto tvorilo predmet konania v trestnom konaní a v administratívnom konaní (prepustenie zo služobného pomeru príslušníka

PZ), sa zhodujú len čiastočne (k tomu pozri aj bod 61. napadnutého rozsudku), pričom je zároveň potrebné poukázať na to, že jednotlivé skutky sťažovateľa, resp. vrátane účelu na ne nadväzujúcich verejnomocenských konaní, sa líšia vo viacerých aspektoch - jednak v objekte a subjekte, ako aj v subjektívnej stránke skutku.

88. Je zrejmé, že konanie o prepustenie policajta zo služobného pomeru má odlišný účel a cieľ ako trestný čin podielníctva, kde je páchatelom všeobecný subjekt (bez ohľadu na to, či je páchatelom príslušník PZ alebo nie). „Vzhľadom na úplne odlišný normatívne chránený objekt (porovnaj Baricová, J., Fečík, M., Števec, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 993 s.) bolo v danom prípade nesporné, že trestné konanie a konanie vo veci prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru neboli v takom vzájomnom pomere, ktorý by medzi nimi predstavoval prekážku ne bis in idem. Inými slovami obe konania majú samostatný charakter a preto neobstojí záver sťažovateľa, podľa ktorého trestné konanie predstavuje v danom prípade „základné“ konanie, od výsledku ktorého sa následne má odvíjať priebeh konania vo veci prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru. Normatívne ustanoveným dôvodom prepustenia v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. totiž nie je spáchanie trestného činu, ale porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom.“ (rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 4Asan/15/2020 zo dňa 02.02.2022).

89. Ďalšia významná odlišnosť skutku v personálnom konaní (oproti skutku trestnom konaní) spočíva v subjektívnej stránke - mal a mohol vedieť, že nakupoval tovar pochádzajúci z protiprávnej činnosti spáchanej inou osobou (personálne konanie) / bol uzrozumený o samotnom pôvode prevedeného tovaru ako veci, ktorá bola odcudzená (trestné konanie).

90. Práve subjektívna stránka spočívajúca vo vedomosti o pôvode tovaru ako odcudzenej veci, je v personálnom konaní špecifická, kedy správne orgány skonštatovali, že sťažovateľ ako skúsený policajt s dlhoročnou praxou - ktorého základnou povinnosťou je odhaľovanie a objasňovanie trestnej činnosti - mal a mohol vedieť, že nakupoval tovar pochádzajúci z protiprávnej činnosti spáchanej inou osobou. Uvedené odôvodňovali tým, že:

- sa nemohlo jednať o odpad, ale šlo o nové nepoužité cínové tyče zabalené v pôvodných baleniach s označením spoločnosti Medeko Cast, s. r. o. (str. 1 personálneho rozkazu);

- predmet kúpy bol „špecificky balený, označený výrobným číslom ako puncom ako aj čiarovým kódom a teda nemožno ho zameniť s iným produktom. Menovaný teda vzhľadom na tieto skutočnosti, okolnosti kúpy ako aj to, že pri predaji nefigurovali žiadne doklady o prevode, mal a mohol vedieť, že tento tovar bol získaný protiprávne“ (str. 5 personálneho rozkazu);

- „O takej jeho vedomosti svedčí aj skutočnosť, že tieto kovy predával pod inými menami a snažil sa tak utajiť svoju totožnosť“ (str. 6 personálneho rozkazu).

91. Vzhľadom na neštandardné okolnosti kúpy kovov, s poukazom na mnohoročnú prax sťažovateľa, tiež to, že sťažovateľ kovy podľa zisteného skutkového stavu opakovane kupoval od neznámych osôb - o ktorých identitu sa nezaujímal, bez toho, aby si dôsledne overil údaje o predmete predaja - a to napriek indíciám (v predmetnej veci označenie tovaru výrobným číslom ako puncom a čiarovým kódom) a aby o predaji existoval akýkoľvek doklad, sú závery žalovaného a správneho súdu o tom, že sťažovateľ mal a mohol (ako policajt s dlhoročnou praxou) vedieť o nelegálnom pôvode tovaru, právne udržateľné a logické. Tu je potom potrebné doplniť, že ak už v skoršom rozsudku (sp. zn. 4Stk/10/2022) najvyšší správny súd poukazoval na to, že v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobnému pomeru policajta nie je potrebné preukazovať jeho vedomosť o tom, že kupuje kradnutý tovar, uvedená znamená, že postačuje preukázať, že sťažovateľ - ako policajt - vedieť „mal alebo mohol“, t. j. že vzhľadom na skutkové okolnosti veci, za ktorých predmetný tovar kupoval, existuje kvalifikovaný predpoklad o jeho nelegálnom pôvode (vedel? vedieť mal a mohol). Tu potom kasačný súd konštatuje, že skutok vymedzený v personálnom rozkaze neobsahuje špekulácie o údajnej vedomosti sťažovateľa, ale konštatovanie, že vzhľadom na povahu skutku a jeho okolnosti sťažovateľ ako príslušník PZ s mnohoročnými skúsenosťami mal a mohol vedieť, že nakupuje tovar pochádzajúci z protiprávnej činnosti, pričom s týmto posúdením veci zo strany orgánov verejnej správy sa stotožnil aj kasačný súd konajúci v tejto veci (k tomu pozri najmä bod 90. tohto rozsudku vyššie). Kasačný súd v tejto súvislosti dopĺňa, že mu je - z jeho rozhodovacej činnosti - známe, že v rozsudku vo veci sp. zn. 1Asan/22/2021 zo dňa 02.02.2022 Najvyšší správny súd obdobne vyhodnotil skutkové okolnosti v prípade, keď policajt bez (nadobúdacej) zmluvy, resp. dokladu a so zjavne odstráneným identifikačným číslom (VIN), zakúpil od neznámej osoby odcudzený bager.

92. Doterajšia judikatúra už ustálila, že ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. nevyžaduje, aby porušenie služobnej disciplíny alebo služobnej prísahy bolo úmyselné (k tomu pozri rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7SSk/119/2022 a rovnako rozsudok najvyššieho

správneho súdu sp zn. 7Ssk/128/2022), služobné orgány však musia subjektívnu stránku brať do úvahy pri posudzovaní, či zistené porušenie je alebo nie je zvlášť hrubé a či zotrvanie policajta je alebo nie je na ujmu dôležitých záujmov služby.

93. Ďalšie konanie popísané v personálovom rozkaze sťažovateľa je oproti skutku v trestnom rozsudku podstatne širšie vymedzené, keď obsahuje aj následný skutkový dej, ktorý nebol obsiahnutý v skutkovej vete v trestnom konaní. Následný skutkový dej v personálnom konaní obsahuje totiž aj to, že sťažovateľ odkúpené farebné kovy so ziskom ďalej odpredal, tieto kovy odpredal pod menami osôb, ktoré neboli pri predaji prítomné a ani o ňom nevedeli, pričom ich osobné údaje (osôb, ktoré neboli pri predaji prítomné a ani o ňom nevedeli) zistil neoprávnenou lustráciou v informačnom systéme žalovaného, bez služobného dôvodu alebo iným nezisteným spôsobom.

94. Z vyššie uvedeného vyplýva, že akokoľvek sťažovateľ prizvukuje, že v trestnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že skutok sa nestal, je zjavné, že skutok v trestnom konaní bol podstatne odlišný od skutku v personálnom konaní. V časti, v ktorej sa skutky čiastočne zhodujú, je skutok v trestnom konaní podstatne odlišný od skutku v personálnom konaní, a to osobitne z hľadiska subjektívnej stránky, objektu aj subjektu. Zároveň skutok popísaný v personálnom rozkaze zahŕňa aj ďalšie protiprávne konania, ktorými mal sťažovateľ naplniť zákonné predpoklady pre jeho prepustenie zo služobného pomeru policajta.

95. Vzhľadom na predmetné závery, kasačný súd vyhodnotil aj túto kasačnú námietku žalobcu ako nedôvodnú.

G) K pojmu „nižší dôkazný štandard“

96. Kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku sťažovateľa, že správny súd nevysvetlil v napadnutom rozsudku slovné spojenie „nižší dôkazný štandard“, ktorý použil kasačný súd v skoršom zrušujúcom rozsudku sp. zn. 4Stk/10/2022. Správny súd uvedené slovné spojenie citoval a ďalej aplikoval v bodoch 65. a 70. napadnutého rozsudku. Uvedený pojem vykladal správny súd jednak v tom kontexte, že:

- konanie o prepustenie policajta zo služobného pomeru je samostatné konanie (nezávislé od prípadného trestného konania), v ktorom nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie nevinoty (k tomu pozri bod 65. napadnutého rozsudku),

- preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom je nižší dôkazný štandard ako je preukázanie vedomosti sťažovateľa o tom, že tovar, ktorý kupuje, je kradnutý, - v predmetných konaniach (trestné konanie vs. konanie o prepustení zo služobného pomeru) existujú rozdielne objekty dokazovania.

Správny súd výklad uvedeného slovného spojenia zhrnul tak, že, oslobodenie príslušníka PZ spod obžaloby neznamená, že konanie, ktoré bolo predmetom jeho stíhania, nemôže - za splnenia podmienky, že je riadne preukázané - byť dôvodom pre jeho prepustenie zo služobného pomeru (k tomu pozri bod 70. napadnutého rozsudku).

97. Preto kasačný súd neprisvedčil tvrdeniu sťažovateľa, že napadnutý rozsudok nevysvetlil slovné spojenie „nižší dôkazný štandard“ v kontexte prejednávanej veci. Rovnako z hľadiska právneho posúdenia kasačný súd konštatuje, že správny súd správne obsiahol podstatu, že v personálnom konaní (na rozdiel od trestného konania) sa dôkazný štandard líši jednak v tom, že nie je potrebné preukázať vedomosť o pôvode tovaru, pretože stačí preukázať, že túto vedomosť príslušník PZ (s ohľadom na okolnosti kúpy a povinnosť odhaľovať a objasňovať trestnú činnosť) mal a mohol mať (k tomu pozri napr. aj bod 91. tohto rozsudku), zároveň nižší dôkazný štandard znamená, že v personálnom konaní sa v prípade pochybností neuplatňuje prezumpcia nevinoty, ale postupuje sa v zmysle príslušných procesných noriem - § 231-247a zákona č. 73/1998 Z. z.

98. Len pre úplnosť je potrebné uviesť, že akokoľvek sťažovateľ brojil proti absencii explicitného vysvetlenia pojmu „nižší dôkazný štandard“ v skoršom rozsudku kasačného súdu vo veci (sp. zn. 4Stk/10/2022), od čoho sťažovateľ odvíjal aj vadu napadnutého rozsudku správneho súdu, z celého skoršieho rozsudku kasačného súdu je zjavné, v akom kontexte bol príslušný zovšeobecňujúci záver Najvyššieho správneho súdu vyslovený (k tomu pozri aj bod 99. tohto rozsudku). Toto je v konečnom dôsledku nepochybné aj z toho, že predmetný pojem primerane sťažovateľovi ozrejmil, resp. vysvetlil aj správny súd v napadnutom rozsudku, s ktorým vysvetlením sa kasačný súd pre účely tohto konania, stotožnil.

99. Kasačný súd v kontexte predmetnej námietky sťažovateľa poukazuje na bod 66. svojho skoršieho rozsudku vo veci (sp. zn. 4Stk/10/2022), v ktorom sťažovateľovi dokonca aj explicitne ozrejmil, aký obsah

priraduje slovnému spojeniu „nižší dôkazný štandard“ („66. Podľa názoru kasačného súdu je však takýto dôkazný štandard mimo vlastného znenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., keďže tento od orgánov verejnej správy vyžaduje, aby tieto primárne preukázali, že príslušník Policajného zboru porušil služobnú prísahu alebo služobnú disciplínu zvlášť hrubým spôsobom, čo je podstatne nižší dôkazný štandard ako je preukázanie vedomosti žalobcu o tom, že tovar, ktorý kupuje, je kradnutý. V konečnom dôsledku je nižší dôkazný štandard vyvolaný tým, že v predmetných konaniach (trestné konanie vs. konanie o prepustení zo služobného pomeru) existujú rozdielne objekty dokazovania. Kým v trestnom konaní sa preukazuje spáchanie trestného činu podľa dôkazných štandardov vyžadovaných predpismi trestného práva, v prípade postupu podľa § 192 ods. 1 písm. e/zákona č. 73/1998 Z. z. je predmetom dokazovania nie spáchanie trestného činu, ale porušenie služobnej disciplíny, resp. služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Diferenciáciu v uvedenom zmysle odôvodňuje aj to, že podľa zákona č. 73/1998 Z. z. je spáchanie úmyselného trestného činu úplne nezávislým dôvodom pre prepustenie príslušníka PZ zo štátnej služby, a to podľa § 192 ods. 1 písm. f/ zákona („(1) Policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak f/ bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody“). Zjednodušene povedané, oslobodenie príslušníka PZ spod obžaloby neznamena, že konanie, ktoré bolo predmetom jeho stíhania, nemôže - za splnenia podmienky, že je riadne preukázané - byť dôvodom pre jeho prepustenie zo služobného pomeru.“).

100. Najvyššiemu správne súdu napokon nedá v tejto súvislosti neuviesť, že požiadavka na povinné zastúpenie účastníka konania v kasačnom konaní advokátom (až na určité zákonné výnimky, medzi ktoré prejednávajúca vec nepatrí), nie je samoúčelná a jej opodstatnenie spočíva - okrem iných - v kvalifikovanom odbornom dialógu medzi právnym zástupcom účastníka konania a súdom. Z týchto dôvodov sa potom práve od právneho zástupcu účastníka konania (keďže v kasačnom konaní vo všeobecnosti platí požiadavka obligatórneho zastúpenia advokátom) očakáva kvalifikovaná argumentácia, na ktorú následne kasačný súd primerane reaguje. Nejaví sa preto ako nevyhnutné, aby kasačný súd svoj zhrňujúci a zovšeobecňujúci záver (o nižšom dôkaznom štandarde - pri komparácii trestného konania a administratívneho konania o prepustení policajta zo služobného pomeru) vysvetľoval ešte extenzívnejšie, ak je tento okrem vymedzenia tohto pojmu abstrahovateľný aj z vlastného znenia odôvodnenia rozsudku ako celku. Naopak, je legitímne v takýchto situáciách predpokladať, že takúto abstrakciu predmetného parciálneho záveru realizuje, resp. vníma advokát sám (tak, ako to pre účely námietok sťažovateľa - zastúpeného advokátom - napokon uskutočnil správny súd v napadnutom rozsudku). Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti potom kasačný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú.

H) K vymedzeniu skutku

101. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti tiež namietal, že z preskúmaných rozhodnutí nie je zrejme, aké konkrétne konanie malo byť dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ, nakoľko v administratívnom konaní nebol predložený dôkaz o tom, že vykonal neoprávnenú lustráciu v informačnom systéme Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a nemal vedomosť o pôvode tovaru.

102. K uvedenému kasačný súd poukazuje na to, že skutok popísaný na str. 1 personálneho rozkazu zahŕňa:

- primárny skutok - kúpu tovaru pochybného pôvodu od neznámych osôb, pričom sťažovateľ ako príslušník PZ vzhľadom na okolnosti kúpy a balenie tovaru mal a mohol vedieť, že sa jedná o tovar pochádzajúci z protiprávnej činnosti spáchanej inou osobou,
- a ďalšie nadväzujúce parciálne skutky, resp. konanie sťažovateľa - týkajúce sa najmä odpredania kovov so ziskom pod menami osôb, ktoré pri predaji neboli prítomné ani o ňom nevedeli, pričom ich osobné údaje zistil neoprávnenou lustráciou v informačnom systéme žalovaného, bez služobného dôvodu, alebo iným nezisteným spôsobom.

103. To, že žalovaný skutok, ktorým sa sťažovateľ dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy, vymedzil v širšom rozsahu, teda že okrem vyššie popísanej kúpy tovaru uviedol, že sťažovateľ sa porušenia dopustil aj predajom tovaru vrátane zistenia osobných údajov niektorých osôb nezákonou lustráciou osôb, vyplýva jednak zo str. 1 personálneho rozkazu, ale aj z konštatovania kumulatívneho splnenia oboch podmienok podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. na str. 6 personálneho rozkazu (totožne aj na str. 14 napadnutého rozhodnutia), keď poukázal na to, že sťažovateľ „svoje schopnosti a sily nevynaložil na ochranu osobných údajov a majetku iných, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol.“ Je teda zrejme, že žalovaný kvantifikoval ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy celý skutok - vrátane nezákonnej lustrácie (v opačnom prípade by neidentifikoval konanie ako zásah do „osobných údajov a majetku iných“).

104. Pokiaľ žalovaný vymedzil skutok v personálnom rozkaze v širšom rozsahu, keď sťažovateľovi vyčítal nielen kúpu, ale aj predaj tovaru pochybného pôvodu, získavanie osobných údajov nezákonnou lustráciou alebo iným nezisteným spôsobom, bolo potrebné tieto parciálne skutočnosti zakladajúce zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy preukázať a odôvodniť. Tieto skutočnosti zároveň žalovaný sťažovateľovi vyčítal kumulatívne - nevymedzil jednotlivé konania ako samostatné skutky, tiež splnenie podmienok podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. odôvodňoval za všetky konania spolu.

Ku kúpe tovaru

105. Skutočnosť, že sťažovateľ nakúpil predmetný tovar, nebola sporná, túto časť skutku sťažovateľ priznal - aj keď tvrdiac, že nevedel o nelegálnom pôvode tovaru, tiež táto skutočnosť vyplýva z výpovede svedkov - predajcov. Kasačný súd zotrváva na názore, ktorý uviedol v bode 64. rozsudku sp zn. 4Stk/10/2022, keď sa v rámci rozhodovania o podanej kasačnej sťažnosti oboznámil aj s administratívnym spisom, z ktorého okrem iných vyplýva, že vlastným vypočutím predajcov v rámci administratívneho konania (t. j. nie použitím ich výpovedí z trestného konania) bolo preukázané že tieto osoby opakovane predali sťažovateľovi farebné kovy, a to na čerpacej stanici OMV Zamarovce, sťažovateľ nechcel vedieť ich mená, ale oslovoval ich slovom „chalani“, sťažovateľ im za dodaný farebný kov platil v hotovosti (bez toho, aby mu bol vydaný doklad o kúpe tohto tovaru, z ilustračnej fotodokumentácie od poškodenej spoločnosti vyplýva, že tyče boli takého balenia, resp. vyhotovenia, že to predmetné tyče robilo nezameniteľnými s kovovými tyčami iných subjektov.

106. Aj s ohľadom na konštatovania popísané v bode 90. - 92. odôvodnenia tohto rozsudku, má kasačný súd za to, že žalovaný preukázal jednak kúpu tovaru sťažovateľom, jednak aj to, že sťažovateľ mal a minimálne mohol vedieť o nelegálnom pôvode tohto tovaru. Žalovaný teda v preskúmaných rozhodnutiach preukázal konanie spočívajúce v opakovanom nákupe tovaru pochybného pôvodu, resp. o ktorého pôvod sa príslušník PZ nezaujímal, napriek indiciám (v predmetnej veci označenie tovaru výrobným číslom ako puncom a čiarovým kódom) s pochybnými osobami, resp. osobami, o ktorých identitu sa príslušník PZ nezaujímal. K tomu kasačný súd dodáva, že za obdobných okolností by bolo možné uvažovať o tom, že v prípade inej povahy kupovaného tovaru by vyššie popísané indicie bez ďalšieho nezakladali požiadavku, aby príslušník PZ s viacročnými skúsenosťami mal a minimálne mohol vedieť o nelegálnom pôvode tovaru - napr. ak by sa jednalo o vec bežnej osobnej potreby. V predmetnej veci však nebolo sporné, že sa o takúto vec nejednalo.

K odpredaju tovaru

107. Žalovaný síce na str. 6 - 7 napadnutého rozhodnutia, resp. na str. 3 - 5 personálneho rozkazu popísal svedecké výpovede, z ktorých z vyhodnotenia vyplýva, že osoby, pod menami ktorých sa kovové tyče ďalej predávali, o tomto predaji nevedeli, resp. na ňom neparticipovali. Tieto svedecké výpovede však nepreukazujú, že sťažovateľ kovové tyče so ziskom predával. Okrem týchto výpovedí žalovaný odôvodňoval predaj kovových tyčí sťažovateľom výlučne vyzrozením vyšetrovateľa - ČVS: SKIS-408/OISZ-V-2014 zo dňa 15.01.2015 (k tomu pozri str. 7 - 8 napadnutého rozhodnutia, resp. na str. 5 personálneho rozkazu).

108. Vyzrozenie vyšetrovateľa - ČVS: SKIS-408/OISZ-V-2014 zo dňa 15.01.2015 však má primárne len informatívny charakter a bez ďalšieho nepreukazuje skutočnosti v ňom uvedené. Kasačný súd poukazuje na to, že sa jedná o jednoduché vyjadrenie bez príloh - ktoré len spomína informáciu o analýze zaistených počítačových údajov spoločnosti Medeko Cast s.r.o. Je pravdou, že v personálnom konaní môžu byť využité aj materiály iných útvarov svedčiacich o protiprávnom konaní policajta, t. j. je možné využiť aj dôkazy vykonané orgánmi v trestnom, resp. inom konaní, avšak vyzrozenie vyšetrovateľa nie je dôkazom, ale len správou o tom, že v trestnom konaní boli vykonané dôkazy a čo z nich predbežne vyplýva - podľa hodnotenia subjektu, ktorý túto správu pre príslušný orgán vypracoval, t. j. nie na základe vlastného hodnotenia správneho orgánu, ktorý rozhoduje o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru. V dôsledku použitia vyzrozenia vyšetrovateľa (vrátane skutkových zistení v ňom uvedených) ako výlučného dôkazu vo vzťahu k preukázaniu toho, že sťažovateľ následne tovar so ziskom predával, je časť skutku - predaj tovaru spoločnosti Medeko Cast s.r.o., ktorým sa sťažovateľ mal podľa žalovaného dopustiť zvlášť hrubého porušenia služobnej prisahy, nepreukázaná a nedostatočne odôvodnená.

109. Na okraj kasačný súd dodáva, že preskúmané rozhodnutia síce tvrdia, že sťažovateľ tovar predával so ziskom, ani tento v nich však nie je kvantifikovaný. Rovnako napadnuté rozhodnutie obsahuje v závere str. 9 konštatovanie, že „Je nepochybné, že predmetný tovar žalobca nakupoval s tým, aby ho so ziskom predal, čo ani sám nepoprel. Pritom ako policajtovi je zakázané vykonávať akúkoľvek zárobkovú činnosť (§ 48 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z.)“, avšak vykonávanie zárobkovej činnosti -

netvorilo súčasť skutku vymedzeného na str. 1 personálneho rozkazu, resp. str. 1 a 2 napadnutého rozhodnutia.

110. Hoci je správne konštatovanie správneho súdu v bode 80. napadnutého rozsudku, že sťažovateľ nepoprel a ani žiadnym spôsobom nevyvrátil (resp. nenavrhol vykonať dôkaz, ktorým by sa snažil vyvrátiť), tvrdenie žalovaného, že odkúpený tovar - farebný kov odpredal do spoločnosti Medeko Cast, s r.o. pod menami osôb, ktoré neboli pri predaji prítomné a ani o ňom nevedeli - bez podloženia tejto parciálnej časti skutku zostalo konštatovanie žalovaného o tom, že sťažovateľ tovar následne zo ziskom predával - v rovine nepodloženého tvrdenia.

111. Uvedenú vadu nemožno konvalidovať ani tým, že Okresný súd Trenčín rozsudkom sp. zn. 4T/4/2016 zo dňa 16.01.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/23/2018-1102 zo dňa 05.06.2018 v odôvodnení uviedli, že sťažovateľ predmetné kovy predával, ak takáto skutočnosť nie je preukázaná v administratívnom spise, resp. ak si žalovaný nepripojil dôkazy, ktorými by preukazoval predaj tovaru sťažovateľom.

112. Tu je potrebné dodať, že ani zo skoršieho rozsudku kasačného súdu vo veci (sp. zn. 4Stk/10/2022) nevyplývalo, že by mal Najvyšší správny súd vlastnými hodnotiacimi úsudkami skutkovo bezpochyby preukázané, že by to bol sťažovateľ, kto príslušný tovar predával (pod menami iných osôb - k tomu pozri aj toto odôvodnenie ďalej), keď zo skoršieho rozsudku kasačného súdu ani nevyplýva, že by sa tento zákonnosťou dôkazov a ich hodnotením komplexnejšie a podrobne zaoberal.

113. V bode 63. (štvrtá odrážka) skoršieho rozsudku vo veci (sp. zn. 4Stk/10/2022) kasačný súd - odkazom na administratívny spis - skonštatoval, že z neho vyplýva, že „tovar [rozumej: kovové tyče] bol predávaný ďalej pod menami tretích osôb, pričom žalobca v minulosti (v lete 2014) požiadal svojho kolegu o obstaranie fotografií občianskych preukazov osôb, ktoré by zaistil [...], ktorý však tejto žiadosti žalobcu nakoniec nevyhovel“, t.j. bez uvedenia toho, že by predaj realizoval priamo žalobca (sťažovateľ). Naopak, v tom istom bode odôvodnenia skoršieho rozsudku vo veci (bod 63.) kasačný súd niektoré okolnosti veci (ako tieto vo všeobecnosti vnímal z obsahu administratívneho spisu) viazal na konkrétne osoby: prvá odrážka - kasačný súd uviedol osoby, ktoré kovové tyče sťažovateľovi predávali, druhá odrážka - „žalobca (rozumej: sťažovateľ) nechcel vedieť ich mená [...],“ tretia odrážka - „žalobca (rozumej: sťažovateľ) im za dodaný farebný kov platil [...],“ po ktorej odrážke nasledovala štvrtá, a to o nadväzujúcom predaji (pozri predchádzajúcu vetu tohto bodu odôvodnenia), avšak - ako je uvedené vyššie - predmetná odrážka o následnom predaji tovaru bola zo strany kasačného súdu bez formulovaná viazanosti na konkrétneho osobu, t. j. nebola tam uvedená osoba žalobcu (sťažovateľa), o ktorom by mal kasačný súd za preukázané, že kovové tyče predávala. Tento záver je plne kompatibilný s tým, že kasačný súd v tomto skoršom rozsudku (v bode 71.) dokonca výslovne uviedol, že podľa jeho názoru, z doterajšieho dokazovania „nie je sporné, že nákupy kovových tyčí žalobca uskutočňoval tak, ako je to uvedené vyššie“, t. j. parciálny hodnotiaci úsudok vo vzťahu k dokazovaniu formuloval kasačný súd výlučne vo vzťahu ku kúpe kovových tyčí, nie k predaju. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že aj keď v bode 73. skoršieho rozsudku síce kasačný súd uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, že sťažovateľ mal kovové tyče aj predávať, resp. že kovové tyče predával, táto formulácia - odkazujúc aj na bod 112. tohto rozsudku v spojení s bodmi 63. a 71. skoršieho rozsudku, z ktorého nepochybne vyplýva, že jediná skutkovo nesporná skutočnosť - podľa kasačného súdu - bol len nákup kovových tyčí žalobcom (sťažovateľom) - bola sumarizačným úsudkom vo vzťahu k faktickému obsahu spisu, nie vlastným komplexným hodnotením dôkaznej situácie zo strany kasačného súdu. Napokon, to že to bol krajský súd, kto mal po zrušení jeho skoršieho rozsudku vo veci uskutočniť podrobné hodnotenie vykonaných dôkazov a skutkových záverov správnych orgánov nepochybne vyplýva aj zo samotných pokynov, ktoré kasačný súd formuloval vo vzťahu ku krajskému súdu pre účely ďalšieho konania práve v skoršom zrušujúcom rozsudku (napr. „74. Úlohou krajského súdu pri posudzovaní toho, či bol žalobca prepustený zo služobného pomeru zákonne nebolo skúmať to, či žalobca mal vedomosť o tom, že ním kupované kovové tyče sú kradnuté [...], ale mal skúmať, či okolnosti zistené a opísané v odôvodnení rozhodnutí orgánov verejnej správy - ako skutkový základ pre jeho prepustenie zo štátnej služby - predstavujú zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, pre ktoré nie je možné žalobcu ponechať v štátnej službe a ak áno, či sú v tomto rozsahu aj riadne preukázané dôkazmi. [...]).“

114. Práve z dôvodu, že kasačný súd v skoršom rozsudku dospel k záveru, že s otázkou úplnosti, resp. neúplnosti skutkových zistení sa krajský súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal dostatočne, čo malo následne dopad aj na jeho právne posúdenie veci, resp. možnosti preskúmania správnosti jeho právnych záverov, zaviazal kasačný súd v zrušujúcom rozsudku (sp. zn. 4Stk/10/2022) krajský súd k realizácii nasledovných úkonov: „76. [...] krajský súd preto v rámci ďalšieho konania vo veci detailne vyhodnotí dôkazy vykonané v administratívnom konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a takto ustálené skutkové zistenia komparuje s odôvodnením žalobou

napadnutých rozhodnutí, resp. s ich výrokovou časťou. [...] Preukázanie porušenia, resp. porušenie služobnej disciplíny alebo porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom (§ 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.) je kvalitatívne iné protiprávne konanie ako spáchanie trestného činu, a preto krajský súd v ďalšom konaní preskúma, či v administratívnom konaní obstaranými dôkazmi preukázané konanie žalobcu - [...] - je možné považovať za porušenie služobnej disciplíny, resp. služobnej povinnosti tak, ako to vyplýva z príslušných rozhodnutí orgánov verejnej správy.“ a bod „77. Podľa názoru kasačného súdu, ak je aj žalobca spod obžaloby za určitý skutok oslobodený (v trestno-právnej rovine), neznamená to, že to isté konanie nemôže predstavovať porušenie služobnej disciplíny alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a predstavovať tak základ pre prepustenie osoby zo služobného pomeru. V tejto súvislosti sa krajský súd zameria najmä na vlastný text služobnej prísahy (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998) a služobných povinností, ktorých nedodržanie alebo porušenie sa žalobcovi kladie za vinu (napr. str. 13 posledný odsek žalobou napadnutého rozhodnutia, str. 14, tretí odsek žalobou napadnutého rozhodnutia a i.), pričom v administratívnom konaní vykonané dôkazy bude konfrontovať vo vzťahu k týmto zisteniam sťažovateľa, resp. orgánu verejnej správy prvého stupňa tak, ako sú tieto obsiahnuté v príslušných rozhodnutiach.“).

115. Z napadnutého rozsudku správneho súdu pritom vyplýva, že tento predaj tovaru zo strany sťažovateľa (pod menami tretích osôb) vyhodnotil ako riadnymi dôkazmi preukázaný, pričom s týmto záverom správneho súdu sa najvyšší správny súd v tomto kasačnom konaní nestotožnil.

116. Ak dôkazom o predaji tovaru tretím osobám mala byť správa (vyrozumenie vyšetrovateľa - ČVS: SKIS-408/OISZ-V-2014 zo dňa 15.01.2015), je potrebné uviesť, že táto listina už sama osebe obsahuje hodnotenie dôkazov obstaraných pre účely iného konania a vykonaných v inom konaní, avšak uskutočnená iným orgánom ako orgánmi rozhodujúcimi o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru. Vykonanie a následné hodnotenie dôkazov relevantných pre prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru orgánom, ktorý nie je správnym orgánom konajúcim o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka PZ, a to bez toho, aby mal správny orgán rozhodujúci o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru k dispozícii aj podklady, z ktorých toto hodnotenie iného správneho orgánu vychádza, nemôže nahrádzať vlastné dokazovanie, ktoré má realizovať správny orgán rozhodujúci o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru, čo nepochybne musí platiť v prípade, ak ide o skutočnosti, ktoré sú súčasťou skutkového deja tvoriaceho dôvod prepustenia policajta zo služobného pomeru. Na tento záver nedopadá ani ustanovenie § 238 ods. 1 a § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. (k tomu pozri aj body 51. a 52. vyššie). Pri výklade ad absurdum by to totiž mohlo znamenať, že správa („vyrozumenie“) orgánu činného v trestnom konaní by sama o sebe mala byť dôkazom určitých skutkových okolností v nej obsiahnutých, a to bez toho, aby tieto mal správny orgán v spise preukázané akýmkoľvek iným relevantným spôsobom. Toto by sekundárne mohlo znamenať aj to, že dokazovanie skutkových okolností pre účely prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru by mohlo byť v plnom rozsahu nahradené „vyrozumiením“ iného orgánu, že k určitým skutkovým okolnostiam došlo (na základe hodnotenia dôkazov týmto iným orgánom), čo kasačný súd - bez ďalšieho - nemohol akceptovať. Analogicky kasačný súd - hoci sa nejednalo o konanie o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru - v rozsudkoch sp. zn. 2Sfk/24/2021 zo dňa 31. júla 2023 a sp. zn. 4Sfk/110/2022 zo dňa 24. apríla 2024, dospel zhodne k parciálnemu záveru, že dokonca ani len uznesenie o vznesení obvinenia nemôže byť jediným dôkazom o skutočnostiach v ňom uvedených, nakoľko je nevyhnutné, aby správny orgán závery vyšetrovateľa konfrontoval s ďalšími ním zistenými skutočnosťami a dôkazmi. V súdnej veci pritom „dôkazom“ o predaji kovových tyčí (resp. o iných skutočnostiach) nebolo ani len formálne trestné obvinenie sťažovateľa, ale iba akési „vyrozumenie“ orgánu činného v trestnom konaní.

117. Navyiac, kasačnému súdu nedá v tejto súvislosti neuviesť, že ani samotné oznámenie o začatí správneho konania, ktoré bolo sťažovateľovi doručené, neobsahovalo informáciu, že by sa vedené administratívne konanie malo týkať jeho činnosti spojenej s „predajom“ predmetných vecí. Za týchto okolností potom hodnotenie dôkazov tak, že nepopretie predajných operácií zo strany sťažovateľa je fakticky dôkazom toho, že túto činnosť vykonával (pri súčasnej absencii priamych dôkazov o tejto skutočnosti v administratívnom spise), nemožno vnímať ako riadne preukázaný predaj kovových tyčí sťažovateľom.

118. Kasačný súd týmto parciálnym záverom neuvádza, že pre prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru mu musí byť preukázaný aj predaj kovových tyčí, ale uvádza, že ak je táto činnosť zahrnutá do skutkového deja tvoriaceho základ jeho prepustenia zo služobného pomeru, čo v tomto prípade splnené je (pozri toto odôvodnenie vyššie), musí mu byť aj toto konanie riadne preukázané.

119. Zároveň je potrebné prisvedčiť sťažovateľovi v tom, že administratívny spis neobsahuje dôkaz preukazujúci tvrdenie žalovaného o tom, že si sťažovateľ osobné údaje niektorých osôb zistil neoprávnené v informačnom systéme Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Žalovaný odôvodňoval neoprávnenú lustráciu osobných údajov zo strany sťažovateľa výlučne vyzhnutím vyšetrovateľa - ČVS: SKIS-408/OISZ-V-2014 zo dňa 15.01.2015 (k tomu pozri str. 8 napadnutého rozhodnutia, resp. na str. 5 personálneho rozkazu). Hoci táto správa uvádza zistenia z informačného systému žalovaného, táto neobsahuje žiadnu prílohu. Žalovaný zároveň sám nezaobstaral do administratívneho spisu dôkaz zo svojho vlastného informačného systému, ktorý by preukazoval vykonanie neoprávnenej lustrácie osobných údajov sťažovateľom [k tomu pozri aj body 116. a nasl. vyššie].

120. Hoci v skutku tak, ako je vymedzený v odôvodnení personálneho rozkazu, tvorila neoprávnená lustrácia „len“ jednu alternatívu získania osobných údajov osôb (druhou alternatívou bolo získanie údajov iným nezisteným spôsobom), pod ktorými údajmi mal sťažovateľ predávať tovar, ak následne žalovaný videl sťažovateľovo zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy aj v tom, že sťažovateľ zasiahol do osobných údajov tretích osôb, bolo na žalovanom, aby takéto konštatovanie osvedčil. Žalovaný totiž na str. 6 personálneho rozkazu (totožne aj na str. 14 napadnutého rozhodnutia) konanie spočívajúce v neoprávnenej lustrácii vymedzil ako parciálne konanie, ktorým sa sťažovateľ dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a uviedol, že sťažovateľ svoje schopnosti a sily nevynaložil na ochranu osobných údajov iných, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol

121. Tu kasačný súd dopĺňa, že aj samotnú neoprávnenú lustráciu v databázach a následné použitie takto neoprávnené získaných údajov - možno - ak je táto dostatočne preukázaná - v zmysle záverov rozsudku Najvyššieho správneho súdu - sp. zn. 10SŽk/14/2020 zo dňa 24.02.2022, považovať za jeden z príkladov porušenia služobnej prísahy alebo služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom. V predmetnej veci je však problematické to, že lustrácia je súčasťou kumulatívneho popisu skutku a nie je žalovaným preukázaná.

122. Zároveň aj druhá alternatíva získania osobných údajov osôb (iným nezisteným spôsobom) je v predmetnej veci problematická, a to z dôvodu, že žalovaný v preskúmaných rozhodnutiach nepreukázal ani samotný predaj tovaru pod týmito osobnými údajmi (k tomu pozri toto odôvodnenie vyššie).

123. Hoci z administratívneho spisu vyplýva, že v zmysle svedeckej výpovede, sťažovateľ požiadal svojho kolegu, aby mu prefotil nejaké občianske preukazy (čo následne tento svedok - kolega - podľa svojej výpovede - nevykonali) a sťažovateľ toto nepoprel (k tomu pozri bod 80. napadnutého rozsudku), takáto výpoveď sama o sebe nepreukazuje vykonanie neoprávnenej lustrácie sťažovateľom. Zároveň toto konanie (vyžiadanie kópií občianskych preukazov) nebolo súčasťou skutku popísaného na str. 1 personálneho rozkazu.

124. Na základe uvedených skutočností kasačný súd v časti vyhodnotil ako dôvodnú sťažovateľovu námietku o nejasnom vymedzení toho, v čom spočívalo zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a tiež námietku, že časť skutku spočívajúci v nelegálnej lustrácii, žalovaný v administratívnom konaní nepreukázal. Hoci žalovaný preukázal jednak kúpu tovaru sťažovateľom, jednak aj to, že sťažovateľ mal, resp. minimálne mohol vedieť o nelegálnom pôvode tohto tovaru, kasačný súd dospel k záveru, že obdobný - jednoznačný záver, nie je možné formulovať vo vzťahu k ostatným parciálnym skutkom, ktoré mali kumulatívne tvoriť dôvod pre prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru. Práve v súvislosti s odpredajom tovaru priamo žalobcom v mene tretích osôb, ktorých osobné údaje si mal bezdôvodne lustrovať, príp. inak získať (a takto navyše tvoriť zisk hospodárskou činnosťou, ktorú má zakázanú), nemal kasačný súd za jednoznačne preukázanú riadnymi dôkazmi.

125. Napriek tomu, že žalovaný v preskúmaných rozhodnutiach vymedzil skutok v širšom rozsahu (zahŕňajúcom aj následný predaj tovaru a neoprávnenú lustráciu), dokazovanie viedol a nosnú časť odôvodnenia zameril na kúpu tovaru sťažovateľom a na to, že sťažovateľ mal a mohol vedieť o nelegálnom pôvode tohto tovaru. Hoci je možné rešpektovať prístup žalovaného, ak niektorý zo skutkov vníma ako primárny, za stavu, keď je skutok vymedzený v spojení s následným konaním - t. j. nie sú osobitne nevymedzené jednotlivé konania ako samostatné skutky, a najmä ak je splnenie podmienok podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. odôvodňované za všetky konania spoločne, kasačný súd nemôže za žalovaného sám konštatovať, že v predmetnej veci (na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru) postačuje napr. len preukázanie kúpy predmetného tovaru sťažovateľom. Takéto rozhodnutie by bolo možné v tejto fáze konania vnímať ako prekvapivé, pokiaľ doteraz boli sťažovateľovi súhrne pričítané aj ďalšie skutky vrátane napr. neoprávnenej lustrácie.

126. Posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, ako aj otázky, či v nadväznosti na toto porušenie, by bolo ponechanie dotknutého policajta v služobnom pomere na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je totiž predmetom správneho uváženia žalovaného.

Ako vyplýva už rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžo/175/2015, odôvodnenie rozhodnutia o prepustení policajta zo služobného pomeru musí smerovať ku konkrétnym okolnostiam zisteným v jednotlivom prípade.

I) K ďalším námietkam sťažovateľa

127. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že správne orgány sa nevysporiadali s nesúhlasným stanoviskom odborového orgánu k návrhu na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru, kasačný súd konštatuje, že už na str. 11 napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo podľa názoru správneho súdu dostatočne odôvodnené, žalovaný uviedol, že predmetné stanovisko má len odporúčajúci charakter, nie je pre rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru záväzná, navyše príslušná odborová organizácia nesprávne uviedla skutočnosť, že sťažovateľ nebol doteraz disciplinárne postihnutý. V súvislosti s uvedeným kasačný súd poukazuje na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení č. k. I. ÚS 178/2014-25 zo dňa 07.05.2014 konštatoval, že „...predmetné stanovisko má len odporúčajúci charakter, nie je pre rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru záväzná, pretože rozhodujúce je naplnenie zákonných predpokladov v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré boli v prípade sťažovateľa splnené. Na základe uvedeného nevysporiadanie sa so stanoviskom odborového orgánu v odôvodnení napadnutého rozsudku nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, vzhľadom na ostatné dôvody v ňom uvedené, ktoré by bolo spôsobilé vyvolať porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. listiny.“ Obdobne Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 7Sžo/8/2015 zo dňa 24.08.2016 uviedol: „Aj podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí ani námietka žalobcu, že odborová organizácia zaujala nesúhlasné stanovisko s prepustením žalobcu. V súlade s § 225 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. má služobný úrad síce povinnosť vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom návrh na prepustenie policajta pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, avšak menovaný zákon neupravuje povinnosť pre služobný úrad, aby bol viazaný stanoviskom odborového orgánu, tak ako je to v prípade § 227 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. V danom prípade si správny orgán svoju zákonnú povinnosť splnil, keď listom z 31. decembra 2013, č. p.: ORPZ-RS-OPP-610-020/2013 predložil návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. príslušnému odborovému zväzu (Odborový zväz polície v SR) na prerokovanie a zaujatie stanoviska.“

128. Sťažovateľ tiež namietal, že sa nejednalo o pochybenie pri výkone pracovnej činnosti. K tomu kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu - sp. zn. 4Asan/15/2020 zo dňa 02.02.2022, podľa ktorého „Pre naplnenie predmetnej podmienky prepustenia je pritom irelevantné, že sa daného konania sťažovateľ dopustil mimo výkonu pracovnej činnosti, pretože kvalifikácia porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je viazaná len na výkon služobnej činnosti policajta. Súčasťou služobnej prísahy policajta v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. je aj sľub byť čestný, statočný a disciplinovaný a riadiť sa právnymi predpismi“.

129. Z uvedeného dôvodu potom aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú.

VII. Záverečné zhrnutie, odôvodnenie v časti trov

130. Záverom kasačný súd konštatuje, že týmto rozsudkom nevyslovuje právne záväzný názor, že sťažovateľ svojím konaním nenaplnil podmienky pre postup podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., príp. že tieto naplnil, resp. akým konaním ich naplnil. Je na žalovanom, aby v ďalšom konaní zvolil postup korešpondujúci so zisteniami kasačného súdu uvedenými v tomto rozsudku a v prípade potreby doplnil dokazovanie, a to najmä k predaju tovaru a neoprávnenej lustrácii (ak by tieto naďalej považoval za súčasť skutku, za ktorý má byť sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru). Je potrebné, aby jednoznačne ustálil, čo (t. j. aké konkrétne konanie - kúpa nelegálneho tovaru, predaj tohto tovaru, nelegálna lustrácia, nelegálne použitie osobných údajov tretích osôb, hospodárska činnosť v rozpore so zákonom, príp. ich kombinácia) - je dôvodom pre prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru, ak bude mať za to, že predmetné podmienky splnené sú, pričom tieto skutky musí mať v rozsahu, v ktorom zakladajú dôvod na prepustenie zo služobného pomeru, riadne obstaranými a riadne vykonanými dôkazmi preukázané, keď jeho súvisiace myšlienkové pochody k hodnoteniu týchto dôkazov musia osvedčovať správnosť a úplnosť jeho skutkových záverov tak.

131. V tomto kontexte kasačný súd pripomína, že nie je jeho úlohou (a v konečnom dôsledku to nebolo ani úlohou správneho súdu), skúmať a prehodnocovať, či by konanie sťažovateľa napĺňalo aspoň minimálne zákonné predpoklady na prepustenie zo služobného pomeru po tom, čo kasačný

súd dospel k záveru, že niektoré čiastkové protiprávne konania, ktoré boli sťažovateľovi vytýkané, v skutočnosti dostatočne preukázané neboli. Z rozhodnutí správnych orgánov vyplýva, že ako základ pre prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru, tomuto bolo vytýkaných viacero skutkov, a to: a) kúpa tovaru pochybného pôvodu (o čom mal alebo mohol mať sťažovateľ vedomosť), b) jeho predaj inej osobe, c) nezákonná lustrácia alebo iný neznámy spôsob získavania osobných údajov tretích osôb, d) neoprávnené použitie týchto osobných údajov v rámci tvrdého predaja kovových tyčí, e) nedovolená hospodárska činnosť - dosahovanie zisku z činnosti, ktorá nemá byť zákonom aprobovaná, resp. ktorú zákon nepripúšťa. Prípadné nepreukázanie jednej alebo viacerých konaní z uvedeného reťazca znamená, že správny orgán musí opäť v rámci správneho konania vyhodnotiť skutkový stav a na základe neho rozhodnúť. Osobitne to platí v prípade, ak na prepustenie zo služobného pomeru je potrebné skúmať aj ďalšie okolnosti, ktoré môžu byť pre vec relevantné, pričom tieto je potrebné hodnotiť spravidla vo vzájomných súvislostiach. Posúdenie týchto otázok je teda komplexné uplatnenie správnej úvahy, ktorú správne súdy nemajú pri prieskume správneho aktu nahrádzať, ale ju majú len preskúmavať a aj to v rámci relatívne striktných limitov.

132. Rovnako kasačný súd zdôrazňuje, že oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci sťažovateľa neznamena, že sa sťažovateľ nemohol dopustiť konania podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. na tom skutkovom základe, že o nelegálnom pôvode tovaru mal a mohol vedieť, keď - ako to už vyjadril kasačný súd v skoršom rozsudku vo veci - nie je potrebné, aby bola žalobcovi preukázaná vedomosť o tom, že kupuje nelegálny tovar, ale bude postačovať, ak bude skutkovými okolnosťami preukázané, že o takomto pôvode tovaru mal alebo mohol vedieť (napr. berúc do úvahy spôsob jeho nadobúdania) (k tomu pozri aj body 78.-95. tohto rozsudku).

133. Hoci podstatnú časť námietok sťažovateľa kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú, z dôvodov uvedených v bodoch 101. - 126. tohto rozsudku dospel kasačný súd k potrebe zmeny kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku správneho súdu a zmenou výroku napadnutého rozsudku rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je v časti - dôvodná (§ 462 ods. 2 SSP v spojení s § 191 ods. 1 písm. e) SSP a § 191 ods. 1 písm. d) SSP).

134. V rámci ďalšieho konania sú orgány verejnej správy viazané právnymi názormi kasačného súdu, v súlade s nimi budú v ďalšom konať a rozhodnú vo veci samej.

135. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP, keď sťažovateľ - vzhľadom na výrok tohto rozsudku - bol v konaní úspešný, a preto mu patrí náhrada trov konania pred správnym súdom, ako aj náhrada trov kasačného konania, o ktorých najvyšší správny súd rozhodol podľa § 467 ods. 2 SSP. O výške trov rozhodne Správny súd v Bratislave samostatným rozhodnutím (§ 175 ods. 2 SSP).

136. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§147 ods. 2 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e** j e príпустný opravný prostriedok.